

IZMISUMS

Paliksim kājās, noliekdami mūsu galvas.

Kungs Jēzu, mēs vienkārši tikai ticam. Tu esi pateicis mums tikai ticēt, un mēs tagad ticam. Un mēs pateicamies un slavējam Tevi par visu, ko mēs jau esam dzirdējuši un redzējuši, kas noenkuro mūsu ticību. Cik ļoti mēs pateicamies Tev par vēl vienu iespēju atnākt, lai kalpotu tiem, kam ir vajadzība. Tagad es lūdzu Tevi, Dievs, piepildīt mūsu vajadzības šovakar saskaņā ar Tavu apsolījumu. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

2 Šovakar mēs esam ļoti priecīgi par šo privilēģiju, ka atkal varam būt dievnamā, lai...ar Evaņģēliju par augšāmcelto Kungu Jēzu. Un es nedaudz kavējos. Man nupat bija ļoti steidzams gadījums no Mičiganas. Un tieši tad Tas Kungs paveica brīnišķīgu lietu viņas labā. Ak, kā Viņš visu zina un izklāsta to vienkārši... Nav vajadzības Viņam stāstīt, Viņš zina, Viņš precīzi zina, kas tas ir. Un tāpēc mēs esam ļoti pateicīgi. Cilvēki brauca visu dienu, lai nokļūtu šeit. Un, tāpat, mēs esam tik pateicīgi par to. Lūk, neaizmirstiet...

Vai šī lente ir ieslēgta? [Brālis Nevils saka: "Tas ir tas gaismas slēdzis."–Tulk.] Ak, gaismas slēdzis. Es redzu.

Neaizmirstiet par dievkalpojumiem nākamajā nedēļā, trešdienas vakarā un nākamās svētdienas rītā, un svētdienas vakarā. Ja jūs būsiet kaut kur tuvumā, apkaimē, es zinu, ka viņi noteikti priecāsies, ja jūs atnāksiet.

Un tā, lūdzieties par mani, kad es došos uz citām vietām, un es ceru, ka es drīz atkal atgriezīšos.

3 Es vēlos pateikties jums visiem par jūsu labestību un atmiņām par to, ko jūs esat man izdarījuši. Un viens brālis tikko atsūtīja man jaunu uzvalka komplektu no maziņas draudzes Džordžijā. Un...un tie cilvēki... Tas ir vienkārši apbrīnojami. Un es gribu pateikties tiem cilvēkiem no Kentuki, ar kuriem es kopā pavadīju brīvdienas pagājušajā nedēļā. Un par visu, ko Tas Kungs izdarīja tur mūsu labā, mēs redzējam Viņa lielo, vareno roku, ko Viņš paveica.

4 Lūk, mēs ceram, ka pavisam drīz mēs atkal tiksimies, tiklīdz es atgriezīšos šurp, braucot uz Ņujorku, uz sanāksmi. Tā notiks Stouna draudzē pie brāļa Vika, sākot, man šķiet, no 12. novembra. Un mēs būsīm šeit dažas dienas pirms tā laika.

Pēc tam mēs atkal brauksim cauri, dodoties uz Šrivportu Luiziānā, pie brāļa Džeka Mūra. Tas būs Pateicības dienā, Pateicības dienas nedēļā, mēs būsīm tur Šrivportā. Tas ir izlikts uz ziņojumu dēļa, man šķiet, starp paziņojumiem.

5 Un mēs ceram apciemot dažus mūsu dienvidu draugus pēc Ziemassvētkiem. Un janvārī mēs būsīm Fīniksā. Un vēl mēs gaidām zvanu no ārzemēm, lai mēs varētu sagatavot sanāksmes ārzemēs. Viņi šobrīd pie tā strādā, šo pēdējo mēnesi, brālis Borders veic saraksti par pilnu pasaules braucienam, lai varētu sākt, tiklīdz mēs spēsim to sagatavot, bet mums ir jāgaida apstākļi.

6 Tur ir tik ārkārtīgi lieli pūļi, mēs nevaram izmitināt viņus ēkās; vienkārši ir jāizvieto viņi ārpusē. Un tad reizēm viņu ir vēl vairāk, tas ir vienkārši neticams skaits, reizēm pat pieci simti tūkstoši. Tas ir pusmiljons cilvēku tikai vienā sanāksmā; nevis cik cilvēku apmeklēja sapulci tik un tik dienās, bet viena sanāksma. Ziniet, parasti evaņģēlisti skaita, cik daudz cilvēku atnāca sešu nedēļu laikā. Vai saprotat? Bet mēs skaitām, cik daudzi ir tur tajā dienā, tajā vienā reizē. Un tāpēc reizēm tur nav vietas, kur viņus apsēdināt, ziniet, jums vienkārši nākas viņus izvietot ārpusē.

Un mums ir jāizvēlas tāda sezona, kad nelīst un negāž lietus. Un šie nabaga cilvēki sēž tur... Es esmu redzējis sievietes, kas sēž tur ar pilnīgi izmirkušiem matiem, smalki gērbti cilvēki, un vienkārši...vienkārši sēž tur lietū visu dienu. Vienkārši sēž tur, un vienkārši gāž lietus, un dārd pērkons un zibens, un plosās vētra, bet viņi vienkārši šūpojas turp un atpakaļ, viens pret otru, sēž tur, gaida, kad tu atnāksi, lai aizlūgtu par viņiem. Saprotat? Lūk, ziniet, Dievs ciena tādu ticību. Viņš to ciena.

7   Tev kaut kas ir jāizdara, lai Dievs to pagodinātu. Vai saprotat? Tu Viņam parādi. Cilvēki, kuriem viss atnāk ļoti viegli, viņi parasti... Viņi neko nedara, lai to iegūtu, saprotiet. Tev ir... Tā dāvana ir par brīvu, tā ir taisnība, bet tev ir...tevis ir...

8   Tas izskatās kā, ziniet, kā viņi saka: “Ja tu piedzimi ar sudraba karoti,” jūs esat to dzirdējuši, “tu nenovērtē to.” Bet, kad tev ir jāstrādā, lai to iegūtu, tu novērtē tās vērtību.

9   Tagad jūs, kas esat tur pie lentēm, es gribētu, lai... Es domāju, ka tagad es...

Šorīt, šī rīta vēstījums bija, priekš manis, manas visas kalpošanas visizcilākais vēstījums; šorīt, saprotiet, manas visas kalpošanas visizcilākais vēstījums. Kādu dienu es jums pastāstīšu, kā tas atnāca. Un es zinu, ka viss virzījās mēnešiem un mēnešiem, un mēnešiem, lai nonāktu līdz šim vienam vēstījumam, virzoties augšup, lai nonāktu līdz šai vietai. Tas bija tā noslēdzošais laiks, saprotiet. Un tas ir...

10   Un tā, es esmu pārliecināts jeb ceru, ka jūs sapratāt, ko nozīmē tā zīme. Saprotat? Tā zīme ir zīme, ka ir pielietotas Asinis. Ka pieprasītā cena, Dieva pieprasītā cena, ka Jēzus samaksāja to cenu, izliedams Savas Asinis. Viņš to izdarīja. Tad no Viņa dzīvības atnāca Svētais Gars. Un, kad Asinis ir pielietotas uz tevis, Svētais Gars ir zīme, ka tava cena ir samaksāta; Dievs tevi ir pieņēmis, un tā ir tā zīme. Atcerieties, tā ir tā zīme. Lūk, ir daudzi cilvēki, kas nezina, viņi nezina, kas ir tā zīme. Un tev ir jārunā tā, it kā neviens to nezinātu, saprotiet, lai viņi visi to saprastu.

11   Tieši tāpat kā sludinot glābšanu, mums ir jāsludina glābšana tādā veidā, lai ikviens...it kā tā būtu ikvienam, lai gan mēs zinām, ka tā tas nav. Mums ir jāsludina Dievišķā dziedināšana ikvienam, lai gan mēs zinām, ka tā nav. Saprotat? Jēzus atnāca, lai izglābtu tos, kas bija Izpiršanas grāmatā pirms pasaules radīšanas. Viņš atnāca izglābt tikai tos. Kuri tie ir, es nezinu. Saprotat? Bet jūs... Nevienam nevar būt ticība, ja vien tu neteiksi, ka tas ir visiem; un tā arī ir, neviens nevar atnākt, ja Dievs nav viņu pasaucis. Tā ir taisnība. Tā ka ir ļoti daudzi cilvēki, kas netiks glābti. Mēs to zinām. Viņi, nu, Dievs zināja to, pirms vēl sākās pasaule, ka viņi netiks glābti.

12   Ir daudzi, kas netiks dziedināti, saprotiet, daudzi netiks dziedināti. Viņi vienkārši nespēj, viņi nespēj to satvert. Viņi nezina, kas tas ir. Daudzi tiks. Bet mēs sludinām, ka tas ir ikvienam, jo mēs nezinām, kas tas cilvēks ir, mēs vienkārši nezinām. Un tas ir ikvienam, bet daži cilvēki vienkārši nespēj satvert to ticību.

13   Lūk, un tas pats ir ar šo zīmi. Zīme, mēs visu laiku esam runājuši par to zīmi, bet tagad ir tās Zīmes izpausme. Saprotat?

14   Lūk, reizēm mēs esam to apgalvojuši. Luterāņi apgalvoja to: “Pieņemot Vārdu, pieņemot Kristu kā savu Glābēju.” Metodisti teica: “Kad tu kļūsti tik ļoti priecīgs, ka sāc kliegt, tas ir tas.” Pentakosti teica: “Runā mēlēs, tad tev tas ir.” Un mēs redzam, ka tas viss bija nepareizi. Saprotat?

Tā zīme ir apliecinājums. Tas esi tu un Kristus kopā kā personas. Saprotat? Tas ir Svētais Gars, Viņa dzīvība tevī, Viņa paša dzīvība darbojas caur tevi. Un tā ir bagātiem, nabagiem vai ikvienam, kas to pieņems. Tagad atcerieties, tā zīme ir tas, ko tu...

15   Tu dodies uz dzelzceļa kompāniju, un tu samaksā savu braukšanas maksu. Ir noteikta cena, maksa. Teiksim, ka tas maksā piecdesmit centus, lai aizbrauktu ar šo autobusu jeb vilcienu no šejienes līdz Čārlzstaunai Indiānā, tas maksā piecdesmit centus. Nu, un tā, tā kompānija izsniedz apliecinājumu, lai... Saprotat? Un tā, lūk, ko tu dari, tu dodies uz turieni, un kāds samaksā par tavu biļeti, piecdesmit centus. Tev tiek izsniegts apliecinājums, kas dod tev tiesības braukt ar to vilcienu līdz tā galamērķim, lai kur arī tas vilciens brauktu. Saprotat? Tā dod tev... Tā ir zīme.

16   Lūk, šajā gadījumā šī zīme bija asinis. Tā bija jāpielieto burtiski, jo viņiem bija tikai ķīmiskais sastāvs, jo tās bija jēra, dzīvnieka asinis, jēra asinis. Tātad dzīvība, kas bija tajās asinīs, dzīvība, kas iznāca ārā...tā ka tika izlietas asinis. Saprotat? Dzīvība iznāca, bet tā nevarēja atgriezties uz ticīgā, jo tas bija dzīvnieks. Bet tas tikai runāja par labu sirdsapziņu, ka nāc tas Viens, pilnīgs Upuris.

Un, lai padarītu to pilnīgu, visa Tiesnesis, Debesu Dievs, kļuva par to Upuri; Tiesnesis, Zvērinātie un Advokāts. Saprotat? Viņš kļuva par to Upuri. Un tad, kad Viņa Dzīvība izgāja, kas bija Dievs... Un tas vārds tur, no kurienes tas nāk: “Un Es došu viņiem mūžīgo dzīvību.” Lūk, grieķu valodā... Es zinu, ka es runāju zinātājiem. Es redzu divus vai trīs. Saprotat? Un es... Un tas ir grieķu valodas vārds *Zoe*. Z-o-e grieķu valodā nozīmē “paša Dieva dzīvība”. “Un Es došu viņam *Zoe*, Manu paša dzīvību.” Kristus un Dievs bija viens.

17 Tātad tā dzīvība, kas bija Kristū, ir Svētais Gars, nevis trešā Persona, bet tā pati Persona Svētā Gara veidā nonāk pār tevi kā zīme, ka tava dzīve un tava braukšanas maksa ir samaksāta, tu esi pieņemts. Kamēr nav atnākusi tā zīme, tu nedrīksti būt uz automaģistrāles, tu nedrīksti būt uz...tajā autobusā; tevi nelaidīs iekšā, kamēr tu neuzrādīsi to zīmi, un tā zīme ir tava braukšanas maksa. Un tagad tā parāda, ka Asinis ir izlietas un ir pielietotas uz tevis, tā cena ir pielietota attiecībā uz tevi, un tev ir tā zīme, ka tās Asinis ir pielietotas uz tevis un tu esi pieņemts. Vai tagad jūs saprotat? Ak vai! Ak!

18 Lūk, vienkārši ne...nav konkrēta pierādījuma. Saprotat? Jūs sakāt: “Brāli Branham,” es jūtu to jūsu prātos, “kā es to zināšu?”

Paskaties, kas tu biji un kas tu esi tagad? Lūk, kā tu to zināsi. Saprotat? Kas tu biji, pirms tika pielietota tā zīme? Kas tu esi pēc tam, kad tā tika pielietota? Kādas bija tavas vēlmes pirms un kādas ir tavas vēlmes pēc tam? Tad tu zināsi, vai šī zīme ir vai nav pielietota. Un tās pārējās lietas automātiski iet kopā ar to. Saprotat?

19 Tas nav tāpat kā runāt par to un teikt: “Mēles ir tas pierādījums.” Lūk, es atnesīšu, nopirkšu kurpju pāri, tā mēle nav kurpe. Tā vienkārši nāk kopā ar kurpi, saprotiet. Tā vienkārši nāk kopā ar to kurpi. Saprotat? Lūk, tas pats ir ar zīmi. Tā zīme ir Kristus. Bet runāšana mēlēs un ļauno garu izdzīšana, un to lietu darīšana, un sludināšana, un jebkas cits, tas ir pierādījums, ka tas tur ir, pareizi, bet tas nav tas. Saprotiet, tā ir dāvana, kas nāk no tā. Ja es jums pateiktu...

20 Jūs sakāt: “Es...es gribu tevi, brāli Branham,” bet es iedotu jums kādu dāvanu, saprotiet. Nu, tas neesmu es, tā ir mana dāvana.

Mēles ir Svētā Gara dāvana, nevis Svētais Gars; Svētā Gara dāvana.

21 Un velns var atdarināt jebkuru no tām lietām, bet viņš nevar būt Svētais Gars. Saprotat? Viņš var atdarināt šīs dāvanas, bet viņš nevar būt Svētais Gars.

Un Svētais Gars ir tā zīme, ka Asinis ir pielietotas, jo Tas pavada tās Asinis jau no pašas izpiršanas grāmatas. Vai saprotat? Tas bija Viņa atnākšanas mērķis. Tas ir tas, kam Viņš sekoja ikvienā periodā. Viņš sekoja tam līdz katrā periodā, lai parūpētos, ka tas tiktu izpausts, un viņi nevarēja būt padarīti pilnīgi bez mums. Un tagad viss Svētais Gars apmeklē draudzi, izpauzdam Dievu cilvēka miesā; kā Viņš izdarīja pirms Sodomas, pirms tās sadedzināšanas, kas bija līdzība. Toreiz Ābrahams, Viņš parādījās viņam.

22 Un visas tās lietas, ko Viņš nav izdarījis visos tajos periodos, draudzes periodos, Viņš dara tagad. Atpakaļ pie Vārda, jo tiem vēstījumiem, un vēstījumiem, un vēstījumiem ir jānoslēdzas visā Vārdā. Un pēdējās dienās tiek atvērti septiņi zīmogi, lai savāktu visu izkaisīto, kas tajā ir palicis, un savāktu to visu kopā vienā lielā līgavas ķermenī, lai tie, kas dzīvoja tajos laikos, netiktu padarīti pilnīgi, kamēr netiks darīta pilnīga šī draudze, šī līgavas grupa pēdējās dienās, lai ievestu viņus iekšā šeit un visi kopā tiktu paņemti augšā. Saprotat?

23 Zīme, Jēzus Kristus, Svētais Gars ir mūsu vidū. Mums tas būtu jāciema. Mēs...mēs nevaram pietiekami pazemoties. Kurpju novilkšana vai nomešanās ceļos to nepaveiktu; ar to nepietiktu, ar to mums nepietiktu; bet dzīve, kas atnes Gara augļus!

24 Nu, kas ir tas Gara auglis? Saprotat? Mīlestība, prieks, miers.

25 Vai atceraties šo rītu? Sagatavošanās, sūtīja vēstnesi ar vēstījumu. Nākamā lieta, ko Viņš izdarīja pēc tam, kad Viņš atsūtīja vēstnesi ar vēstījumu, Viņš atsūtīja uguns stabu kā

apstiprinājumu. Nākamā lieta, kas sekoja pēc tam, bija mieri...tas ir, mierinājums. Saprotat? Tu zināji, ka tas ir pareizi, tu biji mierā. Mums ir miers ar Dievu caur Kungu Jēzu Kristu. Saprotat?

26 Un tā, šovakar mēs lūgsimies par slimajiem, un es domāju, ka būs vakarēdiens. Vai jums būs kristības, kristību kalpošana? [Brālis Nevils saka: "Nē."–Tulk.] Tikai vakarēdiens, vakarēdiens. Un mēs vēlamies, lai jūs paliekat uz vakarēdienu.

27 Un mēs plānojam pabeigt trīsdesmit piecās vai četrdesmit minūtēs un būt gatavi vakarēdienam. Un tā, rīt ir Darba svētki, tā ka jūs varat nedaudz atpūsties. Lūk, es teicu, ka tāds ir mūsu nodoms, saprotiet. Mēs nezinām cikos. Es noteikti gribu izdarīt to pareizi.

28 Un tā, šorīt es pateicu jums, ka, tā kā es nepalieku pie jums, es šorīt domāju norunāt vēl vienu divu vai trīs stundu vēstījumu. Bet es...es tikai iesāku, un es biju domājis turpināt to šajā vakarā, bet tas vienkārši bija pārāk brīnišķīgi. Es nezinu, vai cilvēki saprata to vai nē. Es ceru, ka viņi saprata, it visur. Un es ceru, ka tika ierakstītas dažas labas lentes, lai to varētu izplatīt, lai tas būtu zināms; es ticu, ka ar visu to vēstījumu, ko es esmu atnesis, šis bija absolūts Dieva rīkojums, neskaitot... Protams tas pastāvīgais uzdevums, kā septiņi zīmogi un pārējais, tas bija tiešs Dieva Vārds. Es runāju par vēstījumu, kas ir jāsludina; es ticu, ka tas bija tas, saprotiet, tas, kam vajadzēja sekot tiem septiņiem zīmogiem.

29 Tagad pavērojiet, kas ir atnācis pēc septiņiem zīmogiem: cilvēku apvienošanās, apvienošanās zīmes, sarkanā gaisma, kas mirgo pēdējās dienās, zīme, ka sievietes kļūst skaistākas, un vīrieši, ko darīs viņi. Visas šīs Svētā Gara zīmes uz kaut ko norāda, pēc tam mēs atgriezīamies tieši šeit, uz visu šo vēstījumu kopš septiņiem zīmogiem vainagošanu. Tas ir vainagojies šajā vienā lietā, zīmē; ka ar mums viss ir kārtībā, saprotiet, tikai pārbaudīt sevi un paskatīties, vai mēs esam ticībā.

30 Un tā, lai Tas Kungs jūs svētī. Un tagad, pirms mēs...pirms mēs pievērsīamies Bībelei, lai lūgtu par slimajiem... Mēs šorīt pajautājam, par cik daudziem tika palūgts pagājušās svētdienas vakarā, kuri...kuri ir dziedināti, kuri jau ir dziedināti šonedēļ, un rokas pacēla praktiski visi šeit klātesošie, kuri bija sanāksmē pagājušās svētdienas vakarā. Lūk, tas ir kaut kas īpašs, jūs saprotat. Tas ir kaut kas tāds, kas... Tas ir, es to uztveru pats priekš sevis.

31 Tur bija kāds puisēns, par to tikko tika pateikts, atbrauca no Čikāgas, kundze... Vai tā sieviete, Pekinpo, Pek...Pekinpo kundze no... Viņa ir ļoti jauka kristīga māsa. Un viņa atveda kādu...vienu bērnu, nu, kā es saprotu, mazu puiku vai kaut ko tādu, kurš...ārsti pat nesaprata, kas viņam kaiš. Viņam bija tik slikti ar plaušām vai kaut kas tāds, ka viņi nevarēja...nevarēja viņu sūtīt uz skolu vai kaut ko tamlīdzīgu. Viņš bija ļoti, ļoti slims. Un sacīja, ka uzreiz pēc vēstījuma Svētais Gars runāja uz to puisēnu un izsauca viņu, pastāstīja viņam par viņa stāvokli un tā tālāk, un paziņoja viņa dziedināšanu.

Un šonedēļ viņš devās kopā ar savu māti vai vecākiem, vai kas nu tur bija, kas aizveda viņu atpakaļ pie ārsta, un tas ārsts pateica, ka viņam ir jauns plaušu pāris, saprotiet, jauns plaušu pāris. Un, cik nu es saprotu, vecāki vai kas cits piezvanīja caur tālsarunu vai kā citādi, lai darītu to zināmu sanāksmei. Saprotat? Lūk, Dievs, Radītājs, var uztaisīt plaušas.

32 Es patiešām ticu, ka mēs esam pavisam tuvu vienai no visvarenākajām lietām, kādas jebkad ir notikušas uz zemes kopš Kunga Jēzus laikiem. Saprotat? Saprotat? Bet tagad mēs varam būt zināmi tikai kā... Tas būs tik pazemīgi! Saprotat? Redziet, ko cilvēks sauc par "varenu", Dievs sauc par "negantību". Bet, ko cilvēks sauc par "muļķīgu", Dievs sauc par "varenu". Saprotat? Tāpēc esiet nomodā par to, saprotiet, tas būs tik pazemīgs, ka jūs nekad nepalaidīsiet...ka jūs palaidīsiet to garām, ja jums tur nav tās zīmes, lai to pārbaudītu, saprotiet. Saprotat?

33 Kurš gan būtu iedomājies, ka kalni lēkāja kā auni un lapas plaukšķināja plaukstas, kad kāds pravietis iznāca no taksneša; par to bija teicis Jesaja pirms tūkstoš divsimt...jeb pirms septiņsimt divpadsmit gadiem. Visa seja bārdā un aitas ādas gabals, viņam nebija pat kanceles, no kuras sludināt, izslēgts no visām baznīcām, un viņš stāvēja Jordānas krastā, kliegdam: "Atgriezieties no grēkiem!" Un sauca cilvēkus par "odžu", čūsku baru. Bet tieši to Dievs pateica, ka, kad Viņš nāks,

“kalni lēkās kā auni”. Saprotat? Pazemīgie to redzēja un priecājās.

34 Kā gan viņi varētu saprast, ka tas varenais Mesija, par kuru bija pravietots jau no paša grāmatas sākuma, 1. Mozus grāmatā, ka Viņš atnāks, Glābējs? Visi upuri un visi pravieši, un viss pārējais bija norādījis uz Viņu. Bet tad, kad Viņš atnāca, tika uzskatīts, ka Viņš ir dzimis ārļaulībā; tēvs, kurš pat nebija precējies ar Viņa māti, tā šķita. Saprotat? Un izrādījās, ka tā sieviete bija stāvoklī, vēl pirms viņi bija apprecējušies. Un Viņš atnāca tādā...un piedzima kādā... Nu, Bībelē ir teikts, ka tā bija kāda kūts. Bet tajos laikos kūts bija ala sienā. Reiz es redzēju tādu vietu tur Arizonā, kad biju medībās. Tur bija kūts zem klints grēdas. Un tieši tādā vietā Jēzus piedzima, tādā klints kūtiņā, uz salmu un siena siles, govju kūtī, saprotiet, kur bija lopi.

35 Un viņš tika audzināts kā galdnieka palīgs, un kā gan tāds varētu būt varenais Jehova? Bet Viņš bija, saprotiet. Viņš bija. Saprotat? Ļoti dīvaina veida Cilvēks. Bet, ak, kad Viņš bija vēl tikai zēns, Viņš pārsteidza priesterus ar savām zināšanām par Vārdu. Kāpēc? Viņš bija Vārds. Saprotat? Viņš bija Vārds.

Viņš neuzrakstīja nevienu grāmatu. Viņš neuzrakstīja...Viņš neuzrakstīja nevienu vārdu. Vienīgais vārds, ko Viņš vispār uzrakstīja, es domāju, Viņš to izdzēsa, tas bija smiltīs, kad kāda sieviete bija pieķerta laulības pārkāpšanā. Viņš neuzrakstīja nevienu vārdu. Kāpēc? Viņš bija Vārds. Saprotat? Viņš bija tas Vārds. Viņam nevajadzēja to rakstīt; Viņa dzīve dzīvoja to. Viņš bija Vārds. Ja Viņš... “Ja Es nedaru Sava Tēva darbus, tad neticiet Man.” Saprotat? “Ja Es nedaru tieši to, ko Vārds saka, ka Es darīšu, tad Es neesmu Vārds. Bet, ja...” Lūk ko Viņš ar to domāja. Viņš ir Vārds.

36 Tāpēc tagad sagatavojieties gaidāmajam dziedināšanas dievkalpojuma un vakarēdienam. Mēs priecātos, ja jūs paliktu kopā ar mums, ja jūs varat. Ja jūs nevarat, jūs uzreiz varēsiet doties prom.

37 Un neaizmirstiet, lūdzieties par mani un lūdzieties par manu sievu, vismīļāko sievieti visā pasaulē, un...un par maniem bērniem. Un, lūk, es esmu viņus, ikvienu, pieprasījis priekš Kunga Jēzus.

38 Lūk, Bekija ir tieši tādā mazas “Riketes” vecumā, ziniet, un ir vienkārši tāda, kā mēs to saucam, “pusaudze”. Un turklāt viņa ir tieši tādā vecumā. Bet, lūk, viņa ir ļoti mīļa meitene, un es...es pateicos Tam Kungam par to; nekādas smēķēšanas, nekādas dzeršanas, nekādas skraidīšanas apkārt, nekā. Bet vienkārši viņa ir tajā vecumā, viņa ir bezrūpīga. Viņa negrib iet uz draudzi, un, ja viņa atnāk, tad viņa apsēžas aizmugurē un košļā košļājamo gumiju, pieceļas un iet ārā. Tādā veidā, ziniet. Es gribu redzēt viņu piepildītu ar Svēto Garu.

39 Es gribu redzēt Jāzepu, es gribu, lai tas zēns... Es ticu, ka kādu dienu, kad es vairs nevarēšu nostāties aiz kanceles, es gribu paņemt šo veco, nolietoto Bībeli un nodot to viņam, pateikt: “Jāzep, stāvi ar to, dēls.” Tad es būšu gatavs kāpt augšā. Es gribētu sadzirdēt, kā no kaut kurienes sāk pūst vējš, paskatīties augšup, pamāt ar roku, pacelties augšā.

Lūgsim.

40 Tēvs Dievs, visa mūsu dzīve ir ietērpta Tajā, jo tas esi Tu, un Tu esi mūsu dzīvība. Lūk, tur ir tādi, Kungs, kuriem pat ir tā zīme, par kuru es runāju. Viņi ir iemantojuši šo zīmi, un tomēr viņi ir slimi. Un šovakar es gribu runāt viņu iedrošinājumam, lai iedrošinātu viņus izmantot šīs Dieva dotās tiesības. Viņiem ir tiesības sakaut šo ļauno garu. Viņš jau ir uzvarēts, un viņš tikai iebiedē viņus. Es pieprasu viņus, Tēvs.

41 Tagad palīdzi man runāt Vārdu. Tu runā caur mani, Kungs, ar šīm dažām piezīmēm, kuras es esmu te pierakstījis, un ar dažām izrakstītām Rakstu vietām. Es lūdzu, lai Tu palīdzi man, Kungs, un ieej Vārdā un dod viņiem ticību Dievam par godu. Jēzus Vārdā es lūdzu. Amen.

42 Tagad ātri, es gribu, lai jūs atšķīrat Bībelē Jeremijas grāmatas 29. nodaļu, ja gribat to izlasīt. Vai arī, ja negribat, vienkārši atzīmējiet to. Jeremija, 29. nodaļa. Un mēs sāksim ar 10. pantu no Jeremijas, 10. pantu no 29. nodaļas. Tāpat mēs lasīsim no Lūkas 16. nodaļas, sākot no 14. panta.

43 Tagad es nosaukšu jums savu tēmu, kamēr jūs...jūs atšķirat. Mana tēma šovakar ir: *Izmisums*. Un es... Izmisums, un tā, jūs zināt, kas ir izmisums.

Un tagad lasīsim no Jeremijas 29. nodaļas 10. panta.

Jo tā saka Tas Kungs: tiešām, kad septiņdesmit gadi Bābelē būs pagājuši, tad Es jūs piemeklēšu un jums likšu notikt pēc Sava žēlīgā vārda un jūs atvedīšu atpakaļ uz šo vietu.

Jo Es zinu, kādas domas Es par jums domāju... (Vai tas nav mīļi?) ...saka Tas Kungs: miera domas un ne ļaunas domas, ka Es jums dodu to cerēto galu.

Tad jūs Mani piesauksiet un iesiet un Mani pielūgsiet, un Es jūs paklausīšu.

Un jūs meklēsiet un Mani atradīsiet, kad jūs pēc Manis vaicāsiet no visas savas sirds.

Un Es jums likšos atrasties, saka Tas Kungs, un atgriezīšu atpakaļ no jūsu cietuma un jūs sapulcināšu no visām tautām un no visām vietām, kurp Es jūs esmu aizdzinis, saka Tas Kungs, un jūs vedīšu atkal uz to...uz to vietu, no kurienes Es jūs esmu licis aizvest. Atpakaļ uz vasarsvētku dienu!

Es pats to pievienoju. Šeit tas nav teikts. Lūk, ko es gribēju pateikt draudzei.

Lūkas 16. nodaļa, sākot no 15. panta, jeb 16. pants.

Bauslība un pravieši bija līdz Jānim; kopš tā laika Dieva valstība tiek sludināta, un ikviens ar sparū laužas tajā iekšā.

“Ikviens ar sparū laužas tajā iekšā.” Nevis tā vienkārši iesoļo tajā, viegliņām, bet tajā ir jāielaužas iekšā. Saprotat? Lūk: “Kad jūs meklēsiet Mani no visas sirds, tad Es būšu atrodams.”

44 Un Viņš apsolīja, ka Viņš atvedīs atpakaļ un savāks tos cilvēkus, kas bija izkaisīti pa visu zemi, pēc šiem septiņdesmit gadiem, atpakaļ uz Jeruzalemi, no kurienes tie bija izgājuši; un tieši tā Viņš izdarīja. Tā tas ir.

45 Un tā, tagad mēs dažas minūtes parunāsim par *Izmisumu*. Parasti ir vajadzīgs kritisks stāvoklis, lai mēs nonāktu izmisumā. Saprotat? Ir ļoti žēl, ka tā tas notiek, taču cilvēciskās būtnes ir tik lēnas savā domāšanā, ka ir vajadzīgs kaut kas kritisks. Kaut kas uzrodas, un, kad tas notiek, tad tas iedzen cilvēkus izmisumā. Un patiešām, kad tas tiek darīts izmisumā, tas parāda, kas tu patiesībā esi. Tas parāda, no kādas mīklas esi taisīts, izmisuma brīdī. Tas parasti izvelk visu to labo, kas ir tevī.

46 Nāves brīdī, es esmu dzirdējis, kā cilvēki, kad viņi zināja, ka viņi mirst, tās lietas, ko visu savu dzīvi viņi turēja noslēpumā, viņi izmisumā, viņi mēģināja tajās atzīties. Saprotat? Un mēģina: “Paņemiet to un izlabojiet to; ejiet, lūdzu, ejiet, izdariet,” saprotiet, izmisumā. Viņiem būtu vajadzējis izdarīt to jau iepriekš, saprotiet, nevis gaidīt līdz tam kritiskajam brīdim. “Vai tu izdarīsi man to un to?” Kritisks stāvoklis rada izmisumu. Kaut arī mums vajadzētu darīt to bez tā kritiskā stāvokļa.

47 Un tā, šajā vakarā mēs redzam, ka mēs lietojam Pashā simbolus. Un Pashā tika ēsts kritiskā stāvoklī, izmisuma laikā. Jūs redzat 2. Mozus grāmatas 12. nodaļā, 11. pantā no 12. nodaļas, man šķiet, ka tas ir tur, tur ir teikts: “Ēd šo Pashā ar sandalēm apautās kājās, ar apjoziem gurniem un ar ceļaspieķi rokā,” saprotiet, tu ēd to izmisumā.

48 Viņi bija redzējuši vareno Dieva roku. Viņi bija redzējuši visus Viņa brīnumus, un pēc tam viņi bija nonākuši zem tās Zīmes zīmes. Un, kamēr viņi atradās zem tā Apliecinājuma zīmes, viņi ēda vakarēdienu izmisumā, jo viņi zināja, ka tajā laikā Dievs grasās atsūtīt sodu.

49 Tas bija satraucošs laiks. Tas bija laiks, kad ikviens pārbaudīja sevi, jo tā pravieša teiktais vārds nekad nebija izgāzies. Tas bija pierādīts kā paties. Lai ko viņš teica, tas notika tieši tā, kā viņš to pateica. Uguns stabs joprojām bija turpat. Un tad tas pravietis bija paziņojis, ka Dievs paies garām tikai tad, kad Viņš ieraudzīs uz durvīm to zīmi. Un tas bija izmisums.

50 Es varu iztēloties, kā tie bērni bija...kad viņi redzēja tos lielos, melnos spārnus nolaižamies no debesīm, kas kā dūmi apvija pilsētu, kā no visām mājām atskan kliegzieni, tie bērni droši vien devās pie sava tēta un teica: “Tēti, vai tu esi pārlicināts, ka mēs esam zem tās zīmes?”

Un varbūt viņš aizgāja pie durvīm, paskatījās uz durvju aili, pārsedzi, un teica: “Dēls, tas ir saskaņā ar Viņa Vārdu.”

“Atceries, es esmu tavs vecākais dēls. Tēt, vai tu esi pārlicināts?”

51 “Es esmu pārlicināts! Tas ir saskaņā ar to, ko mums teica pravietis, un viņam ir Tā Kunga Vārds, teica: 'Kad Es redzēšu asinis, Es paiešu jums garām. Ņemiet pa jēram uz namu.' Bērniņi, es jūs visus esmu ievēdis iekšā. Tu esi mans vecākais, mans pirmdzimtais. Tieši viņi ir tie, kas tur mirst, bet *šeit* ir tās asinis. Tieši tas bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Tāpēc atpūties, mans dēls, atpūties mierā, jo Dievs ir devis apsolījumu. Saproti?”

“Nu, tēti, kāpēc tu esi uzvilcis apavus? Kāpēc tev rokā ir ceļaspieķis? Kāpēc tev vienā rokā ir maizes gabals, bet otrā jērs? Kam ir tās rūgtās zāles un pārējais? Kāpēc tu to ēd? Kāpēc tev pa seju tek sviedri?”

“Dēls, teju teju nonāks nāve.” Redziet, tas bija izmisuma laiks.

52 Lūk, es ticu, ka mēs dzīvojam dienās, kad mēs... Vai arī, gluži otrādi, tām dienām, kurās mēs dzīvojam, būtu jāliek draudzei pilnībā ieiet izmisumā. Es ticu, ka pēc šīrīta vēstījuma no Dieva, nevis no manis, es ticu, ka tam vajadzētu ievest izmisumā pilnīgi visu šo sanāksmi, ka mēs pietiekami ilgi esam spēlējušies. Mēs pietiekami ilgi esam gājuši uz draudzi. Mums ir kaut kas jādara.

53 Kā tas ir, ka mēs redzam citas lielas zīmes un brīnumus paveiktus uz citiem, bet kā ir ar mums? Tam vajadzētu radīt izmisuma stāvokli, lai mēs kļūtu apņēmīgi Dieva priekšā. Viņa atnākšanas zīmēm vajadzētu ievest visu šo sanāksmi, jo mēs esam lasījuši to no Vārda... Svētais Gars mums ir pateicis: “Dodies uz noteiktu vietu, tur notiks *tas un tas*,” nepasakot mums, kas tas ir, bet teica, ka tas notiks. Mēs dodamies uz turieni, tieši tā tas notiek. Laikraksti to publicē, žurnāli to publicē, parāda tā fotogrāfiju. Atgriezīties atpakaļ uz šejieni un redzam, ka mums atklājas tie lielie noslēpumi, kas ir apslēpti Bībelē, uz jauna lauka, kuru mēs nebijām zinājuši, un nevainojami saplūst kopā ar Kunga Jēzus atnākšanu.

54 Pēc tam, to vēstījumu beigās, redzam varenā Svētā Gara darbību, redzam, kā Viņš nonāk cilvēku priekšā redzamā veidā, to pat fotografēja; redzam, kā tas darbojas un parāda, ka tas nav kāds cilvēks, tas nav vienkārši sludinātājs, tā nav kāda konkrēta sanāksme. Tas ir Svētais Gars, kas rāda to pašu, ko tas darīja, kad tas bija iemiesojies Jēzus Kristus ķermenī. Tagad tas ir iemiesojies Savas līgavas ķermenī. Tam vajadzētu ievest mūs izmisumā.

55 Tie cilvēki bija redzējuši Dieva roku. Un tajā vakarēdiena vakarā viņi ēda to ar...izmisumā, jo viņi zināja, ka kaut kas teju teju notiks. Un mēs zinām, ka kaut kas teju teju notiks. Un atcerieties, ka Tā Kunga atnākšana būs pēkšņa, slepena aiziešana. Viņš nāks un paņems viņu kā zaglis naktī. Un, kad aizdomājies, ka pēkšņi pazudīs mūsu ģimenes locekļi, bet tu paliksi! Tam vajadzētu iedzīt mūs izmisumā, lai caur Dieva žēlastību mēs netiktu atstāti aizmugurē. “Vienīgais, ko es negribētu... Neatstāj, neatstāj mani, Kungs.”

56 Pirms dažām dienām es klausījos, kā Mels Džonsons dzied to dziesmu:

Atceries mani, kad asaras plūst, jā,

Atceries mani, kad apkārt nav draugu.

Un kad šķērsošu es to Jordānas upi,

Kad to sarakstu Tu nosauksi, atceries mani.

57 Un es gribu, lai mans vārds ir ierakstīts Jēra dzīvības grāmatā. Es gribu, lai Viņš atceras mani, kad tiks nosaukts tas saraksts. Un tas dzen mani izmisumā, tā teikt, kā sacīja Pāvils: “Lai,

sludinādams Evaņģēliju citiem, es pats neklūtu atmetams, atstumts.” Tas varētu notikt. Tāpēc tas noved mani izmisuma stāvoklī, izmisumā, domājot par to, ka pēc visiem šiem sludināšanas gadiem es būtu...es varētu...vai es nonāktu līdz vietai, kur es varētu Viņu pievilt? Kāds ir nākamais solis? Ko man darīt tālāk? Un tas ievēd mani nervozā stāvoklī. Un ko es varu darīt? Tas mani aizved uz kalniem un ielejām. Un tas ir grūti, jo, kad es esmu kopā ar cilvēkiem, man ir jābūt visam priekš visiem cilvēkiem, lai es varbūt iegūtu kādu Kristum, tomēr vienmēr turot šo zīmi savā priekšā. Saprotat?

58 Un es redzu tās lietas, kas tuvojas, bet tu nevari pateikt cilvēkiem. Tu redzi dažādas lietas, bet tev ir aizliegts. Tās vīzijas, kuras viņi prasa, un reizēm viņi nožēlotu, ja tu viņiem patiešām pastāstītu, un tev labāk ir to nedarīt. Un tad tu ieej tajās vīzijās tik tālu, līdz viss kļūst par vīziju, un tas noved tevi nervozā stāvoklī. Tu...tu skaties un saki: “Vai šobrīd es esmu vīzijā?” Kā stāvat šeit: “Vai tā ir vīzija? Kur tad es patiesībā stāvu?” Redziet, tu pārpūlē sevi, pārslogo sevi. Un tu uzzini par cilvēkiem lietas, kuras tu gribētu nezināt. Tie cilvēki, kuri grib tās lietas, zināt tās lietas, viņi neapzinās, ko šāda kalpošana maksā. Jūs nezināt, kas to pavada. Tad tas ievēd izmisumā: “Kungs Dievs, es zinu, ka man būs par to jāatbild.”

59 Džeks Mūrs reiz man pateica: “Es neparko negribētu atbildēt tajā Tiesas Dienā tā, kā tas būs jādara tev.” Teica: “Dievs ir ielicis šos cilvēkus tavās rokās, un tev būs jāatskaitās par katru no viņiem. Tev būs jāatbild par savu kalpošanu.” Tas bija pirms aptuveni piecpadsmit gadiem vai varbūt pirms astoņpadsmit. Un kopš tā laika es esmu bijis izmisumā. Ko es darīšu?

“Ļauj man teikt tikai to, ko saki Tu, Kungs. Ļauj man teikt viņiem to, kas ir Patiesība, vai neteikt vispār neko. Tas ievēd mani izmisumā.

60 Turklāt, redzot, kā atnāk tās zīmes, redzot, kā Svētais Gars aizved mūs uz turieni un atnes tos zīmogus, un izklāsta tos šādi. Atnes tos draudzes periodus un izklāsta tos, un tad nonāk tur lielā uguns stabā, un atklāj Sevi. Pēc tam nonāca uz to nākamo, uz septiņiem zīmogiem, un atklāja tos. Tas bija pat avīzēs un žurnālos. Pēc tam ienāca un paņēma Dieva eņģeļus, tos septiņus eņģeļus ar septiņiem vēstījumiem, un apstiprināja tieši to, kas ir teikts Bībelē. Tad, tajā laikā, atnāca un atnesa tos zīmogus...tās zīmes, beigu laika mirkļus, un atnesa tos cilvēkiem, un pastāstīja viņiem, kas tas ir, un visu par to; un Tas Kungs darbojas turpat, parādot, ka Viņš ir klātesošs. Un tad uzreiz, tāpat kā šajā rītā, atnāk un pieprasa to Zīmi uz katra cilvēka. Lūk, jūs esat mani ļaudis. Jūs esat tie, kurus es mīlu, šos un tos, kas klausās uz lentēm, un pārējos. Tādējādi jūs redzat, kādā izmisumā tas mani ievēd.

61 Izmisums. Viņa atnākšanas zīmēm šobrīd būtu jāievēd ikvienu Kristus locekli izmisumā par mūsu dvēselēm, par mūsu...mūsu labklājību viņpasaulē. Nu, ko tad mēs sasniegsim, ja iegūsim visu pasauli? Kas mēs esam, kā dēļ mēs dzīvojam? Kā dēļ tu strādā? Kā dēļ tu ēd? Kā dēļ tu pūlies? Lai dzīvotu. Kādēļ tu dzīvo? Lai nomirtu. Un tu neesi gatavs dzīvot, kamēr tu neesi gatavs mirt. Tā ir taisnība.

62 Un mēs redzam tik daudz dziedināšanas brīnumu, tam vajadzētu ievest mūs izmisumā.

63 Ja tas puisēns... Vai šobrīd es skatos uz Pekinpo kundzi? Vai tā ir Pekinpo kundze? Vai tu esi tā, kurai šeit bija tas zēns, vai kaut kas tāds? Nu, šeit sēž sieviete, par kuru es stāstīju. Es vienkārši nejauši paskatījos un ieraudzīju viņu.

64 Un tā, ja Dievs var izdarīt to šim puisēnam, tad tam vajadzētu ievest jūs izmisumā.

65 Kāds vīrs no Ņūolbanī, viņš, iespējams, šovakar ir šeit. Viņš ir mana brāļa Robersona draugs. Bija atvedis šeit mazu zēnu. Es domāju, ka viņa sievai reiz bija vēzis, bet viņa tika dziedināta. Un tā, tam mazajam zēnam ir tik spēcīga astma, ka viņš vienkārši ir sliktā stāvoklī. Mazais draudziņš, viņam kakls ir teju vai ar vēzi. Saprotat? Un tad viņš atveda to mazo zēnu, jā, es redzu viņa roku paceltu tur aizmugurē, tur aizmugurē, par viņu šorīt tika aizlūgts, saprotiet.

66 Izmisums! Kad viņa sieva jau mira no vēža, viņš zināja, ka Dievs var viņu dziedināt. Un, ja Dievs varēja dziedināt sievu, tad Dievs var dziedināt arī zēnu. Un tas ievēd izmisuma stāvoklī.

Saprotat? Jums ir jānāk; un, kad tu esi izmisumā, tad Dievs tevi uzklausīs. Bet, ja tu esi vienkārši laisks, tev ir vienalga, vai Viņš to darīs vai ne, nu, tad ir citādāk. Jūs sakāt, ka jūs darāt, bet ir vajadzīgs izmisums, lai to izdarītu.

67 Es ticu, ka tas iemesls, kāpēc mums nav izmisuma, ir tāpēc, ka tas ir mīlestības, Dieva, Dieva mīlestības trūkums. Es domāju, ka Dieva mīlestība izraisa izmisumu. Ja Dievs ir tevī, tā zīme ir tevī, un tu redzi šī laika stāvokli, kā cilvēki ieslīgst grēkā, kā viņi to dara, tas ievēdīs tevi izmisumā. Es ticu, ka tā notiks.

68 Lūk, Vārds skaidri saka, ja vēlaties to pierakstīt, Galatiešiem 5:6, ka: "Ticība darbojas mīlestībā." Saprotat? "Ticība darbojas mīlestībā." Un vienīgais veids, kā tev var būt ticība, ir vispirms iemantot mīlestību. Jo, galu galā, ticība ir mīlestības dzenulis. Dzenulis, tas ir tieši tas, kas ir ticība. Tā ir dzenulis mīlestībai. Lūk, tu, ja tev nav mīlestības, tev nevar būt ticības. Saprotat?

69 Kā tu vari ticēt savai sievai, ja tu viņu nemīli? Tas ir *fileo*. Nu, kā tad iekš *agapo* attiecībā uz Dievu? Kā tā var būt, ja tu nemīli Dievu?

Ja tu saki, ka mīli savu sievu, bet nekad viņai to nesaki un nekad neapsēdies pie viņas, un nesamīlo viņu, neizpauž to viņai, nenoskūpstī viņu, neapskauj viņu un nesaki viņai, ka viņa ir labākā pavāre visā valstī, visu, ko vien tu zini, un to, cik viņa ir skaista un cik ļoti tu viņu mīli; ja tu to nedari, viņa nekad to neuzzinās. Tā tas ir. Ja tu viņu patiešām mīli, tu to izpaužsi.

70 Tieši tā mēs darām Dievam. Kad mēs mīlam Viņu, mēs Viņam to sakām. Mēs apsēžamies un mēs sajūsmināmies par Viņu, un pielūdzam Viņu. Un, saprotiet, pie tā mūs noved mīlestība.

71 Un tā, kā būtu, ja kaut kas būtu jāizdara tavas sievas labā? Nu, tas ievestu tevi izmisumā, lai to izdarītu. Kā būtu, ja kāds pateiktu, ka tavai sievai ir vēzis? Kā būtu, ja kāds pateiktu, ka tavai sievai ir tuberkuloze, un viņa teju teju nomirs? Tu...tu taču darīsi pilnīgi jebko. Saprotiet, tas ievēdīs tevi izmisumā.

72 Un tieši tāpat arī ar šo. Mums ir jābūt mīlestībai, pirms mums var būt ticība. Un ticība... Kad mums ir īstena mīlestība, ko tā dara? Tā izstumj mūsu ticību kaujas par Dievu priekšējā līnijā. Saprotat? Īstena, dievbijīga mīlestība uz Dievu un Viņa Vārdu, un Viņa ļaudīm izstums ticību uz turieni. Mīlestība vienkārši pārņem ticību un vienkārši: "Aiziet, iesim!" Un tā iet, jo tieši to dara mīlestība.

73 Jāņa 14:23 Jēzus sacīja: "Ja kāds Mani mīl, viņš turēs Manus Vārdus." Tātad jūs nevarat turēt Viņa vārdus, ja jums nav ticības tam, ko Viņš teica. Tātad, saprotiet, ja viņš mīl Dievu, tad viņš tur Dieva Vārdus. Ja Viņš teica: "Es esmu Tas Kungs, tavs dziedinātājs," viņš tam tic. Mīlestība liek viņam tam ticēt, jo mīlestība dominē pār visu. "Kaut es runāju eņģeļu un cilvēku valodās, bet man nav mīlestības, tas ir nekas, saprotiet. Lai gan man ir ticība, ka es varu kalnus pārcelt, bet man nav mīlestības, tas ir nekas." Mīlestība dominē pār visu, jo Dievs ir mīlestība, mīlestības Dievs. Lūk, tieši tā! Ja Jēzus teica: "Kas Mani mīl, tas turēs Manus Vārdus."

74 Mēs zinām, ka tā ir taisnība, ka Dievs atbildēs izmisušai dvēselei. Lūk, mēs visi to zinām. Bet parasti ir nepieciešams kaut kas, lai mūs tajā ievestu, tajā izmisumā, tajā izmisumā. Ir vajadzīgs kaut kas, lai tas notiktu.

75 Jēkaba vēstulē 5:15 mēs atrodam, ka Bībelē ir teikts. "Sirsnīga," tas ir izmisums, "taisna cilvēka sirsnīga lūgšana daudz ko spēj. Kad taisns cilvēks, labs cilvēks sāk stenēt," jeb dvēsele sten vai pūlas, tā vai citādi. Es domāju, ka vārds "stenēt" ir piemērotāks. Pūlējies vai stenēt, lai kā nu jūs to sauktu. Bet, kad dvēsele nonāk izmisumā, stenēšanā, cilvēka sirsnīga lūgšana, kas var parādīt to zīmi, tā kaut ko paveic. Saprotat?

76 Ievērojiet, ka šeit Bībelē arī ir teikts, Jēkaba 16, 5:16 ir teikts, ja... "Izsūdziet savas kļūdas," izlabojot to, sagatavojoties tam, "izsūdziet viens otram savas kļūdas". Lai nebūtu nekādu vainu... Prasiet cilvēkiem lūgties par jums, atzīstot savas vainas cits citam un lūdzot cits par citu. Te nu tas ir. Ar mīlestību, ar mīlestību, kurā man ir pašāvēība, ka es varu atzīt jums savu nepareizo; un jūs varat atzīt savu nepareizo man. Un es jūs tik ļoti mīlu, ka es lūgšu par jums, un jūs lūgsieties par mani; un

mēs stāvēsim ar to sirsnīgā lūgšanā, līdz tiks saņemta atbilde. Lūk, tieši tas ir izmisums. Tas ir tas, kam mums vajadzētu būt visu laiku.

77 Tagad aplūkosim dažus piemērus no Rakstiem par to, kas notika, vēl kādas piecpadsmit minūtes, ja Tas Kungs gribēs.

78 Jēkabs, viņš bija cilvēks, sākumā viņš bija nedaudz...tāds kā bezrūpīgs puisis. Viņš savā prātā uzskatīja, ka...viņš zināja, ka pirmdzimtība viņam nozīmē visu, un viņam bija vienalga, kā viņš to iegūs, tikai to iegūt. Un pēc tam, kad viņš to ieguva, viņš domāja, ka viss ir kārtībā, jo viņam bija pirmdzimtība. Viņš domāja, ka jautājums ir atrisināts. Viņš piegāja pie sava brāļa, kad tas bija izsalcis, atgriežoties no lauka pēc darba ar lopiem un briežu medībām. Un viņa brālis, viņam...viņam vajadzēja lielu podu viras, savvaļas zirņu un pārējo, samaisītu. Droši vien tas ir ļoti kārdinoši, kad cilvēks ir izsalcis pēc tam, kad visu dienu ir bijis kājās. Un viņa brālis teica: "Es teju vai samaņu zaudēju. Dod man to."

Bet viņš teica: "Nu, es...ja tu man zvērēsi, ka es saņemšu pirmdzimtību." Saprotat? Viņam bija vienalga, kā viņš to izdarīs, lai tikai viņš to saņemtu. Un viņš domāja, ka tad, kad viņš ieguva pirmdzimtību, ka jautājums ir atrisināts.

79 Pentakosti, tieši tur ir jūsu kļūda! Jūs domājat, ka, tā kā jūs esat dzimuši no Gara, dzimuši no Dieva Gara, pirmdzimtība, ka jautājums ir atrisināts. Bet tur viss tikai sākas. Jūs atceraties vēstījumā "*Klausiet Viņu*", kā tas bērns, kad viņš bija piedzimis ģimenē, kļuva par dēlu. Viņam bija tiesības uz pirmdzimtību, bet tam bija jātiek pierādītam, bērns bija jāapmāca. Un tad, ja viņš neizrādījās paklausīgs bērns sava tēva gribai, tad viņam vajadzēja, nu, viņš nesaņēma...nebija...nekļuva par mantinieku. Viņš nesaņēma nekādu mantojumu, kaut arī viņš bija dēls, bet viņš nesaņēma nekādu mantojumu, ja viņš nebija ieinteresēts tēva darbā.

80 Un tāpēc, kad Svētais Gars nonāca uz pentakostu ļaudīm un viņi sāka atjaunot dāvanas un pārējo, kas bija draudzē; viņi domāja, ka, tā kā viņi ir dzimuši no Gara, tad jautājums ir atrisināts. Bet, saprotiet, ir dēla izvietošana. Un pēc tam, kad šis dēls pierādīja, ka viņš ir īsts dēls, tad viņš tika aizvests uz publisku vietu, un tur viņš tika nostādīts, un tika pārmainītas drēbes, un nostādīts tur; un tad tur notika dēla izvietošana, ka viņš ir mantojis visu, kas piederēja tēvam.

81 To pašu Dievs izdarīja ar Savu Dēlu uz Pārveidošanas kalna. Viņu aizēnoja...mākonis, un Viņš tika pārveidots, un Viņa drēbes mirdzēja kā saule, un balss sacīja: "Šis ir Mans mīļotais Dēls, kurā Man ir labpatika." Mozus un bauslība bija zuduši. Un te nu Viņš ir: "Viņu klausiet." Viņš bija izvietots. Saprotat?

82 Lūk, Jēkabs domāja, ka, tā kā viņam ir pirmdzimtība, viss ir nokārtots.

Tāpat domāja pentakosti, un viņi sāka organizēties, vienotība, trīsvienīgie un visvisādas organizācijas, un, strīdoties un plēšoties cits ar citu, pierādīja, ka tā Zīme nav izlikta. Ļaunprātība, skaudība, strīdi, saprotiet, bet tieši līdz tam tas nonāca.

83 Lūk, saprotiet, Jēkabs domāja tāpat. Bet kādu vakaru, bailēs par savu dzīvību, viņu pārņēma izmisums, kad viņš iedomājās, ka: "Turpat šīs upes otrā krastā gaida mans brālis, lai mani nogalinātu. Viņš to izdarīs." Redziet, tā pirmdzimtība, ko viņš bija ieguvis, bija tieši tas, kas grasījās kļūt par viņa nāves iemeslu.

Un reizēm tieši tas, ko tu saņem, piemēram Svētais Gars, tas ir, un tu esi atdzimis no Gara, ja tu nebūsi uzmanīgs, tieši šī lieta tevi nosodīs beigās. Tā tas ir. Tie paši ūdeņi, kas izglāba Noasu, nosodīja pasauli. Tā pati lieta, ko jūs saucat par fanātismu, var būt tieši tas, kas nosodīs jūsu ceļa beigās.

84 Lūk, Jēkabs zināja, ka viņa dzīve ir tuvu beigām. Pie viņa bija atnācis vēstnesis un pateicis viņam, ka viņa brālis nāk viņam pretī ar četrsimt bruņotiem vīriem, viņš zināja, ka viņš ir ceļā. Viņu pārņēma bailes. Viņš aizsūtīja pa priekšu vīru ar vērsiem un liellopiem, un aitām, lai pienestu miera dāvanas Ēsavam. Turklāt, pēc tam viņš sūtīja vēl vienu grupu ar vēl vienu mantu kravu. Pēc tam viņš sūtīja vēl vienu grupu ar vēl vienu mantu kravu, cenšoties satikt viņu pirmais, lai mēģinātu

novērst viņa dusmas. Tad viņš sāka domāt: “Tas viņu neapturēs, jo viņš droši vien ir bagātāks par mani. Viņam tas nav vajadzīgs.” Tad viņš paņēma savas sievas un savus mazos bērņus un aizsūtīja tos pāri, lai Ēsavs varētu redzēt tos mazos bērņus un viņa sievas. Un, protams, savas brāļameitas un brāļadēlus, viņš tos nenokaus. Pēc tam...viņš joprojām nespēja to panākt. Dievs zina, kā sasniegt cilvēku. Jēkabs šķērsoja to strautu. Tur viņš nometās ceļos.

Ziniet, pirms tam viņš bija bijis tāds kā krāpnieks. Piedodiet par izteicienu, bet tāds kā nedaudz... Viņš bija Jēkabs. Jēkabs nozīmē “viltnieks”, un tieši tas viņš bija. Bet tur kaut kam ar viņu bija jānotiek. Tur, būdams izmisumā, kad nāve atradās viņa priekšā...

85 Varbūt šovakar šeit sēž vīrieši un sievietes, kuru priekšā stāv nāve. Un vienīgais veids, kā jūs varēsiet sasniegt to, ko jūs vēlaties, ir izmisīgi atnākt. “Man ir jāiegūst tas šovakar. Vai nu es iegūšu to tagad, vai arī ar mani ir cauri. Rīt būs par vēlu. Man ir jāiegūst tas tagad!”

Kad jūs lūdzat par Svētā Gara kristību, par to zīmi, nesakiet: “Nu, tā, es iešu un pamēģināšu. Kungs, es esmu nedaudz noguris.” Ak, esi žēlīgs, paliec tur, kur tu sēdi! Pat...pat nesāc mēģināt. Ja tu atnāc un saki: “Es iziešu cauri lūgšanu rindai, uzliešu eļļu sev uz galvas un paskatīšos, vai man būs no tā kaut kāds labums,” tu tikpat labi vari palikt savā krēslā. Kamēr tu nenonāksi līdz tai vietai, kamēr visa draudze nenonāks līdz tai vietai, kad tas ir starp nāvi un dzīvību – tev tas ir vajadzīgs tagad, vai arī tev ir beigas – tad Dievs iznāks uz skatuves. Ir vajadzīgs izmisums, lai atvestu Dievu uz skatuves.

86 Jēkabs brēca kā nekad agrāk. Viņš izmisīgi sauca, līdz viņš satvēra Dievu. Un, kad viņš to izdarīja, viņš cīnījās; ne piecpadsmit minūtes. Viņš cīnījās, lai noturētu Viņu savā dvēselē, visu nakti; un viņš joprojām zināja, ka viņam nav tās svētības, un viņš spēja noturēties, līdz tā svētība atnāca. Viņš izmisīgi cīnījās, līdz atnāca tā svētība. Tad... un kad viņš ieraudzīja...līdz Dievs iznāca uz skatuves. Un tad izmisumā: “Es Tevi neatlaidīšu,” kad viņš sāka just, ka tā svētība nonāk pār viņu.

Daudzi cilvēki saka: “Slava Dievam, tagad es to dabūju.” Lūk, kur jūs esat pievilti. Jā! Kāds teikts: “Ak, es vienkārši jūtos tik labi, brāli Branham, es aizgāju uz turieni un lūdzu. Ak, pār mani pārskrēja trīsas!” Un varbūt tas bija Dievs. “Es ieraudzīju savā priekšā varenu gaismu.” Tas joprojām varētu būt Dievs, bet tas nav tas, par ko es runāju.

87 Bībelē vēstulē Ebrejiem 6. nodaļā ir teikts: “Lietus līst uz taisnajiem un uz netaisnajiem, tieši tāpat.” Lūk, paņemiet kviešus un paņemiet nezāles, un iestādiet tos uz lauka. Un lietus patiesībā tiek sūtīts kviešiem, bet tas lietus uz nezālēm līst tāpat, kā tas līst uz kviešiem. Un lietus...un nezāles ir tikpat laimīgas par to lietu kā kvieši, un tas ir tas pats lietus. Tas pats Svētais Gars var nonākt uz neticīgā un likt viņam rīkoties tieši tāpat, kā rīkojas ticīgais. Bet pēc viņu augļiem jūs tos pazīsit; lūk, par ko es runāju, tā ir tā zīme. Un Da...

88 ...tas ir, un Jēkabs izmisumā, viņš sacīja: “Es zinu, ka es Tevi sajutu, Tu esi šeit ar mani, bet es nelaidīšu Tevi vaļā.”

Kādam ar to pietiek, tā pirmā nelielā sajūta, viņi pieceļas un lēkā šurpu turpu, un jož starp krēsli rindām, saka: “Es to dabūju, es to dabūju, es to dabūju.” Ak, nē. Hm-hm. Nē.

Jēkabs palika tur, līdz notika kaut kas tāds, kas lika viņam staigāt citādāk, padarīja viņu par citu cilvēku, jo viņš palika tur, līdz tas notika. Un viņš varēja... Bībelē ir teikts: “Viņš turējās, līdz viņš uzvarēja.” Kā cilvēks var uzvarēt Dievu? Bet tu to vari. Tu vari to izdarīt. Cilvēks var uzvarēt Dievu.

89 Reiz bija kāds vīrs, vārdā Hiskija, un pravietis viņam bija pateicis: “TĀ SAKA TAS KUNGS, tu mirsi.” Hiskija pagriezta savu seju pret sienu un izmisumā viņš raudāja: “Kungs, uzlūko mani! Es esmu staigājis Tavā priekšā ar nevainojamu sirdi, un man ir vajadzīgi vēl piecpadsmit gadi,” pēc tam, kad Dievs bija pateicis viņam, ka kaut kas notiks, ka viņš nomirs. Un, būdams izmisumā, viņš izmainīja Dieva programmu. Izmisums, viņš rūgti raudāja izmisumā.

90 Jēkabs palika tur, līdz atnāca tā svētība un izmainīja viņa vārdu no “krāpnieks” uz “Dieva

valdnieks". Viņa vārdā tika nosaukta pat tauta. Tieši tā! Kas tas bija? Bija rezultāti, jo viņš bija nonācis izmisumā tā dēļ. Un nākamajā dienā, kad viņš satikās ar Ēsavu, viņam nebija vajadzīgi nekādi sargi. Viņš devās taisni uz priekšu un satikās ar viņu. Saprotat? Kāpēc? Viņš bija nonācis izmisumā, līdz viņam radās pārlicība.

Un tu esi izmisumā, kamēr tu nesaņem pārlicību. Ja tev tās nav, tad nemaz nenāc, lai par tevi palūgtu. Nemaz nenāciet, lai nostātos pie altāra. Pagaidiet, līdz tev tas būs starp dzīvību un nāvi, tad kaut kas notiks. Protams, izmisums!

91 Reiz Rute, stāvēdama blakus Naomijai, viņa nonāca izmisumā. Vai viņai būtu jādodas atpakaļ pie savas tautas, pie visa, ko viņa mīlēja, un pie visa, ko viņa pielūdza, pie saviem dieviem un savas tautas, vai arī viņai būtu jāpaliek ar Naomiju? Kas viņai būtu jādara? Un viņa nonāca izmisumā, un viņa iesaucās: "Kur tu iesi, es iešu. Kur tu dzīvosī, es dzīvošu. Kur tu nomirsi, es nomiršu. Kur tu tiksi apglabāta, es apglabāšu...tas ir, es tikšu apglabāta. Un tavš Dievs būs mans Dievs." Te nu tas ir, izmisums! Dievs viņu svētīja, deva viņai dēlu Obedu. Obeds dzemdināja Isaju. Isajs dzemdināja...caur Isaju atnāca Jēzus. Izmisuma dēļ!

92 Tāpat kā tā prostitūta, Rahaba, viņa bija izmisumā. Viņa zināja, ka viņas priekšā ir nāve. Virs viņas bija sods. Un viņa nonāca izmisumā, teica: "Es paslēpšu jūs, izlūki. Es darīšu jebko. Tikai zvēriet pie sava Dieva, un mans nams nostāvēs." Te nu tas ir.

Viņš sacīja: "Es...ja tu pieņemsi šo zīmi, tad tas notiks."

93 Ēlīezers nonāca izmisumā, kad viņam tika uzticēta atbildība atrast līgavu Īzākam. Ēlīezers no Damaskas bija liels vīrs. Ābrahāms bija viņam labvēlīgs, un Ābrahāms uzticēja viņam aiziet un atrast līgavu, pareiza veida līgavu viņa dēlam Īzākam. No šīs līnijas bija jādzimst Kristus.

95 Lūk, tā kā Ēlīezers bija garīgs cilvēks, viņš zināja, ko tas nozīmē. Šī vīrieša sievai bija jābūt pareiza veida sievietei. Un kā gan viņš to izvēlēšies? Savā izmisuma brīdī, kad viņš ieradās tajā pilsētā, viņš lūdzās un sacīja: "Kungs Dievs!" Tas ir tas. Kad tu nonāc izmisumā, sāc lūgt. "Kungs Dievs, lai tā ir tā pirmā jaunava, kas atnāks un padzirdīs kamieļus, un iedos dzert arī man." Viņš lūdza savā izmisuma brīdī.

95 Atnāca Rebeka, tā skaistā jaunava, un padzirdīja kamieļus. Un tad viņš sacīja: "Neaizkavē mani ceļā!" Viņai bija jānonāk līdz lēmuma pieņemšanas stundai, vai viņa dosies vai nē. Viņa bija līgavas līdzība. Vai viņa...vai viņa dosies un apprecēsies ar vīrieti, kuru viņa nekad nebija redzējusi? Lūk, tas ir kaut kas īpašs. Nekad nebija pat viņu redzējusi, tomēr viņa bija dzirdējusi tikai no viņa kalpa.

96 Tā ir līdzība par līgavu. Jūs nekad neesat redzējuši Kristu. Bet jūs dzirdat no Viņa kalpiem, kāds Viņš ir. Jūs izpārdodat visu, atstājat savas mājas, lai ko arī tas prasītu, lai dotos, lai atrastu Viņu. Lūk, ievērojiet, un viņa pieņēma lēmumu, līdzība par līgavu, atstāja savas konfesionālās mājas, saprotiet, lai dotos.

97 Jona, izmests aiz borta vētras laikā, jūras dibenā, vaļa vēderā. Visas cerības izdzīvot bija zudušas. Bet negaidot viņam ienāca prātā, ka Sālamans, iesvētot templi, bija teicis: "Kungs, ja cilvēki kaut kur nonāks nelaimē un pagriezīsies šī tempļa virzienā, un lūgsies, tad uzklausi." Un, grozoties vaļa vēderā, viņam kaut kādā veidā izdevās nomesties ceļos, es iztēlojos, viss tajos vaļa vēmekļos.

Tur viņš lūdza, būdams izmisumā. Un tur, izmisumā, tajā vaļa vēderā viņam bija atlikušas tikai pāris elpas skābekļa. Un tajās pēdējās ieelpās, kuras viņš izdarīja, varbūt viņš nemaz nezināja, kādā virzienā viņš stāv, viņš teica: "Kungs, es ticu, ka es skatos Tava tempļa virzienā." Un ar pāris atlikušajiem elpas vilcieniem viņš izmisumā lūdzās tādos apstākļos. Nekad agrāk nekas tāds nebija noticis, bet viņš bija izmisumā. Viņš lūdza, un Dievs uzturēja viņu pie dzīvības trīs dienas un naktis un nogādāja viņu tajā vietā, kur viņam vajadzēja nodot savu vēstījuma. Izmisums!

98 Anna, neauglīga sieviete Bībelē, viņa gribēja dēlu, un viņa sāka gavēt, lai viņu iegūtu. Un viņa tā gavēja un lūdzās, ka pat priesteris templī domāja, ka viņa ir piedzērusies. Viņa bija tik ļoti

izmisusi! Kad pārējās sievietes bija aizņemtas ar to, kurai ir kāda cepure; un jūs zināt, kā tas ir; un citas skatījās, kādas drēbes viņas valkā, un runāja par to, kas notiek saimniecībā. Bet ne Anna; viņa izgāja cauri visam tam pūlim un devās pie altāra. Viņa bija gavējusi. Viņa gribēja, lai tiek noņemts viņas negods.

Cik ļoti tas atšķiras no šodienas. Dzemdēt bērnu ir gandrīz vai negods. Toreiz negods bija, ja tā nebija.

Un viņa nometās ceļos. Un viņa vispār neskatījās uz tempļa varenību. Viņa neskatījās uz priesteru cienīgumu, kad viņš iznāca ārā. Viņai bija tādas bēdas, ka pa viņas vaigiem tecēja asaras, un viņa izmisumā raudāja: “Ak, Kungs Dievs, dāvā man dēlu! Dāvā man dēlu!”

99 Un ievērojiet, viņa nebija egoistiska. Kad Dievs viņu uzklausa un atbildēja uz viņas lūgšanu, un deva viņai dēlu, viņa atdeva viņu atpakaļ Dievam. Un, tā kā viņa negribēja būt egoistiska pēc tam, kad Dievs bija uzklausa viņas lūgšanu, Viņš deva viņai pravieti. Ak, tā bija speciāla svētība. Ak, Viņam tādu ir daudz, tās mazās speciālās lietiņas, ko Viņš iedod. Ne tikai dēlu, bet arī pravieti. Un daudzus, daudzus gadus Izraēlā nebija bijis atklāta redzējuma. Samuēls, pirmais pravietis daudz, daudzu gadu laikā, jo māte nonāca izmisumā, ka viņai nevar būt bērnu; un viņa jau bija pārsniegusi dzemdību vecumu, varbūt sešdesmit, septiņdesmit gadus veca. Un viņa lūdza, būdama izmisumā, ka viņai ir vajadzīgs tas bērns! Kas tas bija? Dievs bija uz viņu runājis, bez šaubām.

100 Tu nevari būt izmisis, kamēr Dievs nav uz tevi runājis. Ak, draudze, celies un sapurini sevi! Iekniebiet savai apziņai, pamostieties šajā stundā! Mums ir jābūt izmisušiem, vai arī aiziesim bojā! Kaut kas nāk no Tā Kunga! Es zinu to kā TĀ SAKA TAS KUNGS. Kaut kas nāk, un mums ir labāk nonākt izmisumā. Tas ir starp dzīvību un nāvi. Tas izies starp mums, un mēs to nepamanīsim.

101 Tā kā viņa nebija egoistiska, viņai tika dots pravietis.

102 Tai sievietei sunamietei bija mazs puika, par kuru pravietis bija runājis Tā Kunga Vārdu, lai gan viņa un viņas vīrs bija veci. Viņiem nebija bērnu, bet viņa bija laipna pret to pravieti. Un viņa zināja, ka viņš ir Dieva vīrs. Viņa saprata, ka viņš bija godājams, īsts vīrs. Viņš iegāja mājā, viņas vīra tur nebija, un kas nu vēl. Viņš bija svēts vīrs. Viņi redzēja, ka viņš bija godājams cilvēks. Viņa bija vērojusi, kā viņš dara zīmes un brīnumus. Viņa bija dzirdējusi, kā viņš stāstīja par to, kas bija noticis. Viņš bija godājams, svēts vīrs.

Viņa sacīja savam vīram: “Es saprotu, ka šis vīrs, kas pie mums uzturas, ir svēts vīrs.” Tā nama kundze, viņa zināja, ka viņš ir svēts vīrs. Un viņa uzcēla viņam tur mazu mājiņu, lai viņam nebūtu jākautrējas. Viņš varēja atnākt, kad vien gribēja, un tā tālāk. Viņa ielika tur gultu un ūdens krūku, un tā tālāk, lai viņš varētu mazgāties un padzerties. Un varbūt viņa sūtīja kalponi vai vēl kādu, kalpu ar ēdienu, lai viņu pabarotu, un atnāca un sveicināja viņu, vai kā citādi.

103 Un tā, kad Elija redzēja visu to labestību, kas viņam tika darīta... Un ir rakstīts: “Ko jūs darāt Maniem mazajiem, to jūs darāt Man.” Tā ka viņa to redzēja, tā sieviete godināja Dievu, kad viņa godināja to pravieti, jo viņa redzēja Dievu tajā pravietī. Un tā, viņa par to neko negribēja. Savā sirdī viņa nedarīja to kaut kā dēļ. Viņa vienkārši darīja to tāpēc, ka viņa mīlēja Dievu. Viņa nedarīja to kādas svētības dēļ. Viņa vienkārši to izdarīja.

104 Lūk, tagad Elija sacīja: “Ej, pajautā viņai, vai man aizbilst par viņu ķēniņam? Es esmu viņa personīgs draugs. Vai arī galvenajam komandierim, es viņu ļoti labi pazīstu. Ja ir kāds pakalpojums, kaut kas, ko es varētu viņai izdarīt, es gribu iedot viņai kaut ko par to, kā viņa izturējās pret mani. Viņa mani baroja. Viņa ļāva man gulēt gultā. Un viņa ir bijusi ļoti laipna pret mums. Nu, ko es varu izdarīt?”

Viņa teica: “Nē, es dzīvoju starp saviem cilvēkiem. Mēs esam nodrošināti. Mums ir iztikšana un tas viss. Mums nekas nav vajadzīgs.”

Un Gehazis sacīja viņam: “Bet viņai nav bērnu.”

105 Tikko kā Gehazis to saprata, nav šaubu, ka pravietis ieraudzīja vīziju, jo viņš sacīja: “TĀ SAKA TAS KUNGS. Ej, saki viņai, ka piemērotā laikā jeb īstajā laikā, pēc gada no šī brīža, viņa apskaus dēlu.”

106 Un piedzima dēls. Kad viņam bija apmēram divpadsmit gadu... Kā šis vecais pāris droši vien mīlēja šo mazo zēnu, viņu vienīgo bērnu. Un kādu dienu viņš kopā ar tēti pļāva kviešus. Droši vien tas notika ap dienas vidu, es pieņemu, ka viņam bija saules dūriens, jo viņš sāka kliegt: “Mana galva!” Viņam kļuva arvien sliktāk un sliktāk. Viņa tētim vajadzēja aiznest viņu prom no lauka, un tas bija tik ārkārtīgi steidzami, ka viņš sūtīja kalpu un aizsūtīja viņu prom.

107 Māte turēja viņu klēpī līdz pusdienlaikam, un viņš nomira. Ievērojiet, viņas vienīgais bērns, kuru viņai bija devis Tas Kungs caur pravieša lūgšanu un apsolījumu, un caur TĀ SAKA TAS KUNGS. Viņa zināja, ka kaut kur kaut kas nav kārtībā. Tā vienkārši nevarēja būt. Kā gan Dievs varēja iedot viņai šo dēlu un ļaut viņas mīlestībai izpausties pret to mazuli? Kaut arī viņa nebija to lūgusi. Viņa bija pārāk veca, lai viņai tāds būtu. To bija izteikusi Dieva roka. To izteica cilvēks, pravietis. Un nu šis bērns bija šādā stāvoklī, bija nomiris, viņas vienīgais dēls.

Tāpēc viņa sacīja kalpam: “Apsēglo man mūli un jā, un neapstājies. Ja kāds cenšas tevi apturēt, nesaki ne vārda, bet dodies taisni uz Karmela kalnu. Tur kaut kur augšā, alā, nolīdis maliņā, tur ir kāds visaugstākā Dieva kalps; tas, kurš pateica man TĀ SAKA TAS KUNGS, ka man būs bērns. Es gribu zināt, kāpēc Dievs ir to izdarījis.” Tāpēc viņš teica... “Dodies taisni uz priekšu un nepievērs uzmanību tam mūlim. Lai viņš skrien, cik vien ātri spēj. Lai viņš skrien, līdz tu nonāksi tur. Izmisums!

108 Un pravietis Elija piecēlās, paskatījās un sacīja: “Lūk, nāk tā sunamiete, un viņa...kaut kas ar viņu nav kārtībā. Dievs nav to darījis man zināmu. Es nezinu, kas nav kārtībā.” Sacīja: “Ej un satiec viņu. Man ir... Pasteidzies. Kaut kas nav kārtībā.”

To pravieti pārņēma izmisums, to sievieti bija pārņēmis izmisums. Redziet, viņi sanāca kopā; viena gribēja zināt, kāds ir Tā Kunga Vārds, bet otrs nezināja, kāds ir Tā Kunga Vārds. Te nu tas ir. Viens gribēja to zināt, bet otrs to nezināja. Tā sieviete gribēja to zināt, bet pravietis to nezināja. Viņš sacīja: “Dievs nav to darījis man zināmu. Es nezinu, ko viņai pateikt, kad viņa šeit ieradīsies.”

Tā ka tobrīd viņa jau gandrīz bija klāt. Viņš pacēla roku, viņš sacīja: “Vai ar tevi viss ir labi? Vai ar tavu vīru viss ir labi? Vai ar tavu bērnu viss ir labi?”

109 Lūk, tā sieviete bija sasniegusi sava izmisuma beigas. Viņa sacīja: “Viss ir labi!” Slava! “Viss ir labi!” Viņas izmisums bija beidzies. Viņa bija atradusi Tā Kunga kalpu. Ja viņš nebūtu tur bijis, viņa joprojām būtu izmisumā. Bet, redziet, viņš bija tur. Viņa sacīja: “Viss ir labi!”

Elīsa nodomāja: “Nu, kas te tagad notiek?”

110 Tā ka viņa pieskrēja un krita viņam pie kājām. Tas izskatījās diezgan neparasti, tāpēc Gehazis vienkārši pacēla viņu. Teica: “Liec viņu mierā, nedari to.” Elija sacīja savam kalpam: “Nedari to. Liec viņu mierā. Kaut kas nav kārtībā. Dievs to notur no manis.” Tad viņa atklāja viņam, ka bērns ir miris.

111 Un tā, pravietis nezināja, ko darīt. Viņš sacīja: “Gehazi, ņem šo nūju, ar kuru es staigāju.” Viņš zināja, ka jebkas, kam viņš pieskārs, ir svētīts, jo tas nebija viņš, tas bija Dievs viņā. Viņš zināja, kas viņš bija. Viņš zināja, ka viņš ir pravietis. Tāpēc viņš paņēma to spieķi un teica: “Gehazi, ņem to un ej, un uzliec to tam bērnam. Un, ja kāds tevi uzrunās, kļūsti izmisis. Un nesveicini nevienu, un neļauj... Vienkārši turpini iet, ne ar vienu nerunā. Uzliec to bērnam.”

112 Taču tā sieviete, tas nepārtrauca viņas izmisumu. Tas neapmierināja to, pēc kā viņa bija atnākusi. Viņa sacīja: “Tas Kungs Dievs ir dzīvs, es neatkāpšos no tevis, kamēr tu neaiziesi pakalpot tam bērnam.”

113 Un Elija nonāca izmisumā. Un tur nu viņš devās ceļā, viņš un tā sieviete. Un, kad viņi tur

nonāca...visi ļaudis bija pagalmā, kļiedza un raudāja. Un tā sieviete bija izdarījusi vispiemērotāko lietu, ko vien varēja izdarīt. Viņa paņēma bērnu un nolika viņu tajā gultā, kur bija gulējis Elija. Tas bija tikpat labi kā viņa nūja. Bet viņš tajā nepamodās, tā ka tas nenostrādāja. Viņa gribēja zināt kaut ko citu.

114 Praviētis ienāca. Lūk, viņš ir izmisis. Nu, ko viņš darīs? Un Bībelē mēs ieraugām, ka viņš staigāja šurpu turpu pa istabu, būdams izmisumā. “Es nezinu, ko lai vēl izdara, Kungs. Es esmu šeit. Tu teici man pateikt to šai sievietei un TĀ SAKA TAS KUNGS. Un tieši tā es viņai pateicu, jo Tu man teici. Lūk, viņa ir nonākusi nelaimē, un es nezinu, ko darīt. Tur guļ miris zēns. Ko es varu izdarīt, Kungs?”

115 Nav šaubu, ka Svētais Gars teica: “Ja Dievs ir tevī, tad uzgulies virsū tam bērniņam.” Viņš uzreiz apstājās, pieskrēja un uzlika rokas uz viņa rokām, savu degunu uz viņa deguna, savas lūpas uz viņa lūpām. Un, kad viņš uzgūlās uz viņa, bērns septiņas reizes nošķaudījās. Izmisums bija beidzies.

Tas bērniņš atdzīvojās, jo tas izmisums aizveda to sievieti pie pravieša, un izmisums aizveda pravieti pie bērniņa. Un izmisums viņos abos atveda Dievu uz skatuves. Ar Dieva mīlestību, un mīlestība pret viņa ļaudīm, lika nolaisties Dieva mīlestībai un iesvieda ticību kaujas priekšējā līnijā, un darbs tika izdarīts. Lieta bija slēgta. Āmen! Tas arī viss. To dara izmisums. Protams! Viņa negrasījās iet prom.

116 Aklais Bartimejs, sēdēdams tur pie vārtiem, domāja, ka Jēzus paies viņam garām, akls ubags, kas prasīja žēlastības dāvanas. Negaidot viņš sadzirdēja troksni; garām gāja Jēzus. Viņš sacīja: “Kas iet garām?” Kāds viņu atgrūda. Viņš sacīja: “Lūdzu, pasakiet kāds, kas iet garām?”

Kāds no tiem, nu, varbūt kāda sieviete mācekļa, pateica viņam, teica: “Ser, vai tad tu nezini, kas iet garām?”

“Nē. Es dzirdu, kā kāds no viņiem saka: 'Tur ir vesela kapsēta ar miroņiem. Ja tu augšāmcēl mirušos, tad ej un augšāmcēl viņus.' Vai tas ir kāds zaimotājs vai kas cits?”

“Nē. Vai tu kādreiz esi dzirdējis par pravieti no Galilejas, to jauno pravieti, kuru sauc Jēzus no Nācaretes?”

“Nē.”

“Nu, zini, Bībelē, mūsu rakstu ruļļos, ir rakstīts, ka tiks uzcelts Dāvida Dēls, lai sēdētu tur. Tas ir Viņš.”

“Vai tas ir Viņš? Vai tas ir Viņš, un Viņš iet garām?”

Izmisums lika viņam iekliegties: “Ak, Jēzu, Tu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!”

Neej garām dārgais Jēzu,

Klasi lūgšanu;

Kamēr tu pie citiem eji,

Neej garām man.

“Ak, Jēzu!”

Kāds no viņiem sacīja: “Apklusti! Tu taisi pārāk lielu troksni!”

117 Bet viņš bija izmisis. Ja Viņš aizietu prom, varbūt viņam vairs nebūtu citas iespējas. Un arī mums tādas varētu nebūt; varbūt šis ir pēdējais vakars. Izmisums! Viņš iekliedzās: “Ak, Jēzu!” Nebija svarīgi, kas teica viņam apstāties, viņš joprojām kļiedza, tikai daudz skaļāk. Kad tie viņam pateica apklust, tas lika viņam kliegt vēl skaļāk. Viņš bija izmisis. Neviens nevarēja viņu apturēt. “Tu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!” Un viņš kļiedza, būdams izmisumā.

118 Un Dieva Dēls, nesdams uz Saviem pleciem pasaules grēkus, ceļā uz Jeruzalemi, lai tiktu

upurēts, lai būtu upuris par pasauli, tieši tad apstājās Savā ceļā. Izmisums, izmisuma pilns sauciens apturēja Dieva Dēlu. Sacīja: “Ko tu gribi, lai Es tev izdaru?” Ak!

Teica: “Kungs, lai es saņemtu redzi.”

Teica: “Ej vien, tava ticība tevi glābj.”

Ar to pietika. Izmisums! Kad tev ir izmisums kaut ko saņemt, vismazākais pieskāriens, un ticība to satver. Saprotat? Viņš neteica: “Nu, brītiņu pagaidi, brītiņu pagaidi, brītiņu tur pastāvi, paskatīsimies, vai es tagad redzēšu vai nē. Es jau gadiem ilgi neesmu redzējis savas rokas. Paskatīsimies, vai es varēšu tās redzēt. Es vēl neko neredzu.” Kad Jēzus pateica: “Tava ticība tevi ir izglābusi,” ar to pietika. Tas bija viss, ko viņš gribēja.

119 Izmisums sauc pēc kaut kā, un, kad tas kaut kas (nav svarīgi, cik tas ir nenozīmīgs) ir saņemts, tam uzreiz tiek noticests, jo ticība satver, kad izmisums to mudina. Saprotat? Tur ar to samaisās mīlestība un atved to pie tā. To paveic izmisums.

Aklais Bartimejs ātri vien satvēra redzi.

120 Pēteris, reiz naktī jūrā viņš bija ļoti satraucies, kad viņš nonāca izmisumā. Un viņš sāka kliegt: “Kaut kas nav kārtībā. Es redzu garu, kas tuvojas, nāk pie manis!” Tas kuģis jebkurā brīdī varēja nogrimt. Viņš sacīja: “Ja tas esi Tu, Kungs, tad pavēli man nākt pie Tevis pa ūdeni.” Un viņš izkāpa no kuģa un sāka iet; un, kad viņš sāka iet, viņš nobijās, un viņš sāka slīkt un izmisumā... Lai gan tā ir kļūda, mēģinot sekot Dieva pavēlēm... Es ceru, ka draudze to saprot. Tas vīrs darīja to, ko Dievs bija licis viņam darīt.

121 Lūk, šovakar tu, kristieti, tu esi sava pienākuma postenī, centies sekot Svētā Gara vadībai; bet tevi ir satvēris vēzis vai tevi ir satvērusi nāve, vēzis, tuberkuloze, lai kas tas nebūtu. Esot sava pienākuma izpildē, tev ir tieši tādas pašas tiesības, kādas bija Pēterim.

“Kungs, glāb mani, citādāk es aiziešu bojā!” Viņš sauca izmisumā, un kāda roka izstiepās un viņu pacēla. Tāpat ir arī jums. Bet viņš iekliedzās: “Glāb mani, Kungs!”

Viņš manu izmisuma kļedzienu dzirdēja,

No ūdeņiem pacēla un drošībā nolika. (Saprotat?)

122 Tieši tā, kad tu iekliedzies!

123 Varbūt tā sievietē, māte, lai kas viņš tai nebūtu, dēls, mazdēls vai brāļadēls, lai kas viņš nebūtu, iesaucās izmisumā. Dievs sadzirdēja.

124 Tātad mēs redzam, ka tad, kad viņš slīka, Dievs viņu sadzirdēja. Veicot savu pienākumu, viņš sāka grimt. Viņš izgāzās. Tam nav nozīmes, ja tu izgāzies, tam nav ar to nekāda sakara. Mēs visi izgāžamies. Jau no paša sākuma mēs visi esam neveiksminieki. Bet tagad mums ir Kāds, kas stāv ar stipru roku, Kurš var izstiept mums roku un pacelt mūs virs ūdens.

125 Ja tu esi kļūdījies, kāda sievietē ir kļūdījusies, kāds vīrietis ir kļūdījies, kāds puisis vai meitene ir kļūdījusies, neslīksti. Iesaucies izmisumā: “Kungs, glāb mani, citādāk es aiziešu bojā!” Kļūstiet izmisuši attiecībā uz to. Dievs jūs uzklausīs. Viņš vienmēr dzird izmisušu dvēseli. Tieši par to es cenšos jums pateikt.

126 Pats mūsu dārgais Kungs Jēzus pasaules lielākajā kaujas laukā, Ģetzemanē, Viņš sauca izmisumā. Vai Viņam būtu jāuzņemas pasaules grēki, vai arī Viņam būtu vienkārši jāpaliek uz zemes kopā ar saviem mīlotajiem mācekļiem; ko Viņš gribēja darīt? Bet pavērojiet Viņa pazemību, kad Viņš Sevi pazemoja: “Ne Mana griba, bet Tava griba lai notiek,” pazemoja Sevi attiecībā pret Vārdu, Debesu Dieva apsolīto Vārdu.

Ievērojiet, ka pēc tam Viņš devās mazliet tālāk. Un, ja Viņš aizgāja mazliet tālāk, tad cik daudz vairāk mums būtu jāpaiet nedaudz tālāk. Saprotat? Un ievērojiet, Raksti šeit, Lūkas Evaņģēlijā, saka, ka Viņš dedzīgi lūdza. Brāli, māsa, ja Jēzum bija jālūdz dedzīgi, cik daudz vairāk mums ir jālūdz dedzīgi. Ja Kristum, Debesu Dievam, kļuvušam par miesu, bija jālūdz dedzīgi, tad

cik daudz vairāk mums, grēciniekiem, kas esam glābti žēlastībā, ir jālūdz dedzīgi! Ja tas lēmums ievada Dieva Dēlu izmisumā, tad ko tas darīs ar tevi un ar mani? Mums ir jāsauc izmisumā.

127 Šajās pēdējās dienās Dievs ir tik ļoti izpaudies mums ar Savām varenajām zīmēm un spēku, tam vajadzētu ievest mūs izmisumā. Tā tas ir. Un Viņa vēlmei dziedināt mūs un izglābt mūs būtu jāievad mūs visus izmisumā, lai tiktu pie tā dziedināšanas Akmens. Tā tas ir.

128 Paskaties, ja Florence Naitingeila... Pēdējās Florences Naitingeilas, kas izveidoja Sarkano Krustu, mazmazmeita. Jūs redzējāt viņas fotogrāfiju grāmatā, viņa svēra apmēram 15 kilogramus. Viņa bija saēdis vēzis. Londonā, Anglijā; viņa tika pārvesta no Āfrikas uz Londonu, Angliju. Un tur izmisumā... Brālis Bosvorts uzrakstīja viņai atbildi un pateica: "Mēs nevaram atbraukt uz Āfriku."

129 Viņa atbildēja, paprasīja medmāsai uzrakstīt un pateikt: "Mani nedrīkst pārvietot. Es nevaru to darīt."

Parādīja fotogrāfiju. Jūs to fotogrāfiju redzējāt. Mums tikai vajadzēja uzlikt uz tās mazu gabaliņu. Tur bija tikai mazs pārsējs. Es nodomāju, ka kāds, kad tas būs nodrukāts grāmatā, varētu to kritizēt, jo viņa bija...viņas ķermenis tur bija tik atklāts, ka...un mēs uzlikām tur viņai mazu gabaliņu šeit. Viņai bija tikai neliela lupata, divielis, uzlikts uz, pāri gurniem. Bet augstāk tur nebija nekā. Un pat... Bet mēs nodomājām, ka mēs uzliksim tur nelielu papīra gabaliņu un nofotografēsim...nofotografēsim to. Tas attur tos cilvēkus, kuriem ir nepareiza attieksme viņu domāšanā, lai viņi mani nekritizētu par tās fotogrāfijas publicēšanu.

130 Un tad, kad tas ārsts pateica, ka viņu nevar pārvietot, un viņa zināja, ka es gatavojos apmeklēt Angliju, viņa lika viņiem uzlikt viņu uz nestuvēm un ienest viņu lidmašīnā, un atvest viņu uz Londonu, Anglijā, un pirms došanās uz Bekingemas pili nosūtīja uz lidmašīnu sardzi, nosūtīja uz turieni sardzi, lai es ierastos un palūgtu par viņu. Un viņai bija tik ļoti slikti, ka viņa pat nespēja ar mani parunāt. Viņiem bija jāpaceļ viņas roka, lai ieliktu to manējā.

131 Jūs zināt, kāda ir Londona, daži no jums, karavīri, esat tur bijuši. Tur vienmēr ir migla. Un es nometos ceļos tur pie loga, un viņa...

Tecēja asaras. Viņa gribēja... Es nezinu, no kurienes viņai bija valgums asarām. Tie bija tikai kauli un āda uz tiem; un viņas...viņas kājas šeit, pie gurniem, man šķita, nebija resnākas par pieciem centimetriem, varbūt astoņiem. Viņas vēnas bija sabrukušas. Kā viņa dzīvoja, es nezinu. Jūs redzējāt viņas fotogrāfiju vēlāk.

132 Es nometos ceļos pie gultas. Lūk, viņa bija izmisumā; neatkarīgi no tā, vai es varētu ierasties vai nē, viņi vienalga viņu atveda. Un es tur ierados, mana sirds asiņoja par šīs nabaga mirstošās radības ticību, un es palūdzu no visas sirds, kā vien varēju. Un, kad es sāku lūgt, uzradās balodītis, atlidoja pie loga, sāka staigāt šurpu turpu, dūdots. Es nodomāju, ka tas bija mājas putns. Es Anglijā atrados ne vairāk par stundu, tikko kā biju atbraucis no lidostas. Un es domāju, ka tas ir mājas putns. Un, kad es piecēlos un pateicu: "Āmen," tas aizlidoja.

Un es sāku jautāt brāļiem, vai viņi bija dzirdējuši to balodi. Un viņi runāja par to, un, kad es sāku teikt: "Vai jūs sapratāt, ko šis balodis nozīmē..." Tas atnāca: "TĀ SAKA TAS KUNGS, tu dzīvosi un nemirsi."

Un šodien viņa ir dzīva. Kāpēc? Izmisums. Izmisums atveda to sievieti ieņemt nostāju – dzīvot vai mirt. Izmisums sakārtoja to, ka viņa nokļuva tur tajā pašā laikā, kad es. Un zīme no Dieva, Viņš atsūtīja balodi, lai iedotu TĀ SAKA TAS KUNGS. Izmisums!

133 Kad māsa, vecā Hetija Valdropa no Fīniksas Arizonas štatā, manā pirmajā sanāksmē viņa nāca pa sānu eju...viņu nesa jauns ārsts un viņas vīrs; sirds vēzis. Viņa bija ieņēmusi savu nostāju, cenzdamās nokļūt tur uz sanāksmi, bet viņa bija tik slima, ka bija...vairs nevarēja elpot, no viņas sirds lija ārā asinis, jo vēzis bija ieēdies viņas sirdī. Lūk, sirds vēzis! Tas bija pirms apmēram astoņpadsmit, deviņpadsmit gadiem, varbūt divdesmit, tas bija 1947. gadā.

134 Lūk, viņa pateica savam vīram un tam jaunajam ārstam: "Kaut arī es nomirtu tajā rindā,

dabūjiet mani uz turieni.” Izmisums. Viņa zaudēja samaņu. Es nedomāju, ka viņa bija mirusi; viņa apgalvo, ka bija. Nu, iespējams, viņa bija. Varbūt viņa klausīsies šo lenti, saprotiet. Lūk, es... Viņa, viņa apgalvoja, ka bija mirusi; es nezinu. Viņi pateica man: “Tur rindā būs mirusi sieviete.” Un, kad to sievieti atnesa, viņa bija bez dzīvības. Un, kad viņi atnesa viņu uz turieni, atnāca Tā Kunga Vārds, un es aizgāju un uzliku viņai rokas, un viņa uzcēlās un devās mājās ar kājām. Tas bija aptuveni, es teiktu, tā droši, pirms astoņpadsmit gadiem, un viņa ir tik vesela un spīrgta... Kad es ieradīšos Tūsonā, viņa mani tur satiks. Izmisums: “Kaut arī es nomirtu ceļā, vienalga aizvediet mani uz turieni. Viņš dziedināja citus, Viņš dziedinās arī mani.” Vēlēšanās!

135 Lai mūsu sirdis šajā dienā ir piepildītas ar mīlestību, un lai mēs esam dedzīgi un esam izmisumā. Pēc kāda laika var būt par vēlu.

136 Kādu dienu Jairam mira meitiņa. Viņš bija pierobežas ticīgais. Viņš ticēja Jēzum, bet viņš baidījās to apliecināt, jo viņi izdzītu viņu no sinagogas. Bet kādu rītu ienāca ārsts un pateica: “Tagad viņa mirst.” Atnāca izmisums. Viņš nevarēja atļauties, atbilstoši savam amatam, tikt pieķerts pie Jēzus no Nācaretes, jo viņš zaudētu savu priesteru amatu.

Bet es jums saku, kad atnāca kritisks stāvoklis, tas ievada viņu izmisumā. Es redzu, kā viņš meklē savu sludinātāja tērpu un cepuri, uzvelk to. Lūk, viņš iet cauri pūlim, apkārt visi grūstās, un tur ir kāda sieviete, kas tikko ir pieskārusies Viņa drēbēm un tā tālāk, un viņi visi kliez. Bet viņš pienāca un teica: “Skolotāj, mana meitiņa guļ uz nāves sliekšņa. Skolotāj, Skolotāj, mana meitiņa guļ uz nāves sliekšņa, un, ja Tu vienkārši atnāksi un uzliksi viņai Savas rokas, viņa dzīvos.” Ak vai! Dažreiz izmisums liek tev kaut ko pateikt, liek tev kaut ko izdarīt. Tas ievēd tevi darbībā. Viņa meitu izglāba izmisums.

137 Būsim izmisuši kā tā sieviete ar asiņošanu. Bībelē ir teikts, ka viņa bija iztērējusi visu savu naudu pie ārstiem, un tomēr viņi nespēja viņai palīdzēt. Viņai tas bija sācies ar menopauzi, tecēšana un asiņošana, un tas neapstājās. Varbūt viņi bija pārdevuši saimniecību, mūļus, zirgus un ko nu vēl, bet nekas viņai nepalīdzēja. Un viņu priesteri bija pateikuši viņai nekur nerādīties tādā stāvoklī. Bet kādu rītu viņa paskatījās lejup. Viņa dzīvoja krastā, kur atradās viņas saimniecība, un viņa ieraudzīja lielu pūli, kas bija sapulcējies ap vienu Cilvēku tur lejā, un teica: “Kas tas ir?”

Teica: “Tas ir Jēzus no Nācaretes.” Atnāca izmisums.

Viņa sacīja: “Es esmu tik nenožīmīga. Es... Bet, ja vien es pieskaršos Viņa drēbju apakšmalai, es tikšu dziedināta.” Un viņa pagāja garām visiem kritiķiem un visiem pārējiem. Un tad viņa nonāca līdz tam, ka viņa pieskārs Viņa drēbēm, izmisumā.

Un, kad Viņš to izdarīja, Viņš pagriezās un sacīja: “Kas pieskārs Man?” Un viņi visi to noliedza. Bet Viņš pavērās apkārt. Viņam piederēja varena Dieva dāvana. Viņš bija Dievs; un Viņš atrada to sievieti un pateica viņai, ka viņas asiņošana ir apstājusies. Viņu pie tā noveda izmisums.

139 Tieši izmisums bija tas, kas pamudināja Dienvidu ķēniņieni. Viņa bija dzirdējusi, ka Dieva dāvana darbojas caur Sālamānu. Viņu pie tā aizveda izmisums.

139 Izmisums! Tie ir tādi paši cilvēki kā jūs, kā es. Viņi ne ar ko neatšķīrās no jums vai manis. Viņiem bija piecas maņas. Viņi ēda un dzēra, un tā tālāk, tāpat kā mēs, dzīvoja un mira. Viņi bija cilvēki.

140 Tas ievēda viņu tādā izmisumā, ka viņa paņēma daļu savas valstības. Tas noveda viņu līdz tam, ka viņa nedomāja par ismaēliešiem, kuri varēja aplaupīt viņu tuksnesī, tajās deviņdesmit dienās uz kamieļa muguras pāri Sahāras tuksnesim. Izmisums! Viņa tik un tā devās ceļā. Un, kad viņa tur nokļuva, no Sālamāna nekas netika apslēpts, bet viņš pastāstīja viņai to, ko viņa vēlējās zināt. Izmisums! Jēzus teica: “Viņa celsies Tiesas dienā līdz ar to paaudzi un nosodīs to, jo šeit bija vairāk nekā Sālamāns.” Izmisums!

141 Noslēgumā es varētu pateikt sekojošo. Ne pārāk sen es redzēju kaut ko izmisušu tur Meksikā. Es tikko kā biju ticis līdz platformai, tur, lielā arēnā, un cilvēki tur bija jau no deviņiem no rīta, un bija jau gandrīz desmit vakarā. Kāds vecs, akls vīrs, kurš bija pilnīgi akls jau apmēram

trīsdesmit gadus, iepriekšējā vakarā bija atguvis savu redzi un todien staigāja pa pilsētu liecinādams. Tur gulēja vecu drēbju kaudze, apmēram divdesmit piecus, trīsdesmit metrus gara, šitik augsta, vienkārši veci lakati. Tur bija varbūt četrdesmit, piecdesmit tūkstoši cilvēku. Un tās vecās cepures un lakati, kam nu tie piederēja, es domāju, ka viņiem tas bija jāizlemj pašiem savā starpā. Un gāza lietus.

142 Un viņi nolaida mani pa virvi pāri sienai, un es nokļuvu uz platformas. Tas kalpotājs... Tas vīrs, kas sēž šeit, viņi atveda viņu... Pirms dažām minūtēm viņš ar meitu atbrauca no Mičiganas, runāja par brāli Armentu. Mēs šeit viņu atceramies. Šovakar viņš staigā pa Godības ielām. Brālis Arments bija tur un novilkta savu mēteli, stāvēja lietū un iedeva to uzvilkt brālim Džekam Mūram, jo Džeks drebēja. Tas dienvidnieks bija teju vai nosalis tajā aukstajā lietū tur Meksikā. Un tur nu viņš stāvēja.

143 Un Billijs Pols pienāca pie manis, mans dēls, un teica: “Tēt, tev kaut kas būs jādara. Tur ārā ir kāda meksikāniete ar mirušu mazuli, kas nomira šorīt. Man nepietiek palīgu, lai noturētu viņu prom no rindas.” Ja roku uzlikšana tam aklajam vīrietim dāvāja viņam redzi, tad roku uzlikšana viņas mirušajam mazulim dāvās viņam dzīvību. Viņa bija katoliete. Un viņa...viņi nespēja viņu noturēt.

Un brālis Espinoza un pārējie bija pateikuši viņai, ka: “Mums vairs nav lūgšanu kartīšu. Tev būs jāgaida līdz nākamajam vakaram.”

144 Viņa sacīja: “Mans mazulis ir miris. Viņš ir miris jau kopš šī rīta. Man ir jātiek tur iekšā.” Un viņa devās uz priekšu, ar vai bez lūgšanu kartiņas. Un tur bija nostādīti apmēram trīs simti vietu ierādītāji. Un viņa līda zem viņu kājām un lēca uz viņu mugurām, un skrēja ar to mirušo mazuli, un krita zemē starp viņiem. Viņai bija pilnīgi vienalga, viņa centās tur nokļūt. Viņa bija izmisusi. Dievs bija runājis uz viņas sirdi, ka: “Dievs, kas varēja iedot redzi, var iedot dzīvību.” Ak vai! Viņa bija izmisusi. Viņā kaut kas dega.

145 Ak, slimie cilvēki, ja jūs atļautu tam degt sevī dažas minūtes un pavērotu, kas notiek; tāda veida izmisums. Tas Dievs, kurš varēja dziedināt to zēnu tajā vakarā, varēja dziedināt to sievieti ar vēzi, varēja dziedināt to vīrieti un darīt to visu, Florensas Naitingeilas kundzi, ak, desmitiem tūkstošu! Viņš, tas neapstrīdamais pierādījums; augšāmceļ mirušos un dziedina slimos, un viss pārējais. Ja Viņš ir Dievs, kas var to izdarīt; Viņš ir Dievs vakar, Viņš ir Dievs šodien. Ieejiet izmisumā, un tad jums kaut kas notiks.

146 Pēc tam, būdama tajā izmisumā, viņa turpināja lauzties uz priekšu. Es pateicu brālim Džekam Mūram, es teicu: “Viņa mani nepazīst. Viņa nekad mani nav redzējusi. Viņa nezina, kurš stāv šeit uz platformas. Šī katoļticīgā sieviete, lūk, nezina ne vārda angļiski, kā tad viņa varētu zināt, kurš tas ir?” Es teicu: “Nokāp lejā un palūdz par to mazuli, un tas viņu apmierinās, un viņa aizies prom.” Teicu: “Un tas neradīs...” Tur no lejas skanēja nepārtraukta aurošana. Viņa lēkāja, un visi kļiedza. Viņa skrēja pa viņu pleciem un krita uz zemes starp tiem. Viņa izlauzās dažas pēdas uz priekšu, un tad viņi mēģina viņu aizstumt atpakaļ; bet viņa līda starp viņu kājām, turēdama to mazuli, sadusmojot tos vietu ierādītājus un pārējos. Viņai bija vienalga, viņa devās uz turieni. Viņai bija tur jānokļūst! Bija pilnīgi vienalga, kas tas bija, viņa bija nolēmusi tur nokļūt. Tas kalpotājs bija...

147 Nu, vai tas nav tieši tāds pats stāsts kā ar to sievieti sunamietī? Tikai tas nebija pirms trīsarpus tūkstošiem gadu. Tas bija pirms aptuveni trīs vai četriem gadiem. Saprotat?

Tas var notikt šādi arī šovakar. Kad uzceļas tāds pats izmisums, tas iemetīs kaujas priekšējā līnijā mīlestību un ticību, lai pieprasītu to, ko tu vēlies, jo tas ir Dieva apsolījums, ka tu vari to saņemt. Pilnīgi pareizi.

148 Es pagriezos; es, kalpotājs jeb evaņģēlists tajā vietā. Es pagriezos. Man bija žēl tās sievietes, bet izmisuma tur nebija. Saprotat? Es pagriezos un nodomāju: “Nu, brālis Džeks par viņu aizlūgs, un tas...tas visu atrisinās.” Es pagriezos. Es teicu: “Kā es tikko teicu, ticība...”

Un es paskatījos uz turieni, un tur bija vīzija. Es redzēju, kā tur sēž kāds mazulis, mazs meksikāņu mazulis ar tumšu seju, bez zobiem. Viņš tur sēdēja un smējās manā priekšā. Es teicu: "Brītiņu uzgaidi. Brītiņu uzgaidi." Viņas izmisums lika Svētajam Garam izmainīt manu tēmu, izmainīt manas acis un parādīt man viņas mazuli tur sēžam. Tas atsauca atpakaļ Svēto Garu. Es teicu: "Brītiņu uzgaidi. Brītiņu uzgaidi. Atnesiet man to mazuli."

Tur nu viņa atnāca ar slapju, izmirkušu, zili baltu segu, ar maziņu, mirušu, apmēram *šitik* garu augumiņu. Viņa nokrita ar krucifiksu rokā jeb ar rožukroni, lai atkārtotu tos "esi sveicināta Marija". Es pateicu viņai: "Noliec to malā, tas nav vajadzīgs."

Un viņa pienāca blakus tai vietai, kur es stāvēju, un viņa kļiedza un auroja: "Padre," kas nozīmē, "Tēvs."

Es teicu: "Nesaki tā. Nesaki tā. Vai tu tici?" Un viņš pajautāja to viņai spāniski, vai viņa tic.

"Jā," viņa ticēja. Viņš pajautāja viņai, kā viņa tic. Viņa sacīja: "Ja Dievs var iedot redzi tam vecajam vīram, Viņš var iedot dzīvību arī manam mazulim." Āmen. Viņu līdz tam noveda izmisums. Man nebija ar to pilnīgi nekāda sakara; es tikai redzēju vīziju.

Es teicu: "Kungs Jēzu, es redzēju vīziju par mazu bērniņu, varbūt tas ir viņš."

Aptuveni tajā brīdī viņš izstiepa savu kājiņu, sāka: "Vā! Vā! Vā!"

Es teicu: "Aiznes viņu pie ārsta. Dabū rakstisku ārsta atzinumu, ka: 'Tas bērns nomira.'" Un ārsts uzrakstīja atzinumu: "Šī bērna elpošana, sirds, apstājās šorīt pulksten deviņos, manā kabinetā, viņš nomira no abpusējas pneimonijas." Ak, šovakar tas bērns dzīvo Meksikā, cik nu man zināms. Kāpēc? Raudot par savu bērnu, izmisums ienāca mātes sirdī, kura bija redzējusi, kā Dievs darīja...dziedināja kāda vīra aklās acis, un viņa zināja, ka Viņš varēja augšāmcelt mirušo bērniņu.

149 Izmisums! "Kad tu meklēsi Mani no visas sirds, tad Es tevi uzklāšu." Saprotat?

150 Valstība! "Bauslība un pravieši bija līdz Jānim. Kopš tā laika tiek sludināta debesu valstība, un ikviens ar sparū laužas tajā iekšā." Nevis tu vienkārši stāvi un saki: "Pacel mani aiz apkakles, Kungs, iestum mani iekšā." Tu laužies tajā iekšā. Tu nonāc izmisumā, starp dzīvību un nāvi.

151 Kaut man būtu laiks vēl vienam stāstam, par kuru es tieši tagad aizdomājos, par kādu sievieti, meiteni, kas aizgāja pa nepareizu ceļu un kā viņa bija šķīrusi jaunas lapas un visu pārējo, līdz es pateicu: "Māsa..."

Viņa piecēlās un teica: "Es...es domāju, ka ar mani viss būs kārtībā."

Es teicu: "Nē, nē! Neej prom."

Un tad, ļoti ātri, viņa sāka pamazām lūgt un uzreiz kļuva arvien skaļāka un skaļāka. Pēc kāda brītiņa viņa kļuva izmisusi, teica: "Ak, Dievs, izglāb mani!"

152 Anonīmie alkoholiķi nevarēja to izārstēt. Nekas cits nespēja to izdarīt. Bet tās lielās, melnās acis skatījās uz mani, un pa viņas vaigiem tecēja asaras; viņa teica: "Kaut kas ir noticis." Ak, jā! Tieši tā! Kaut kas notika. Viņa nonāca izmisumā.

153 Būsim izmisuši par to; starp dzīvību un nāvi.

154 Ja jūs nespējat ieiet izmisumā, neejiet šeit cauri. Ja tu esi izmisis, nāc šurp un pavēro, tu dabūsi to, tiklīdz tu tiks līdz šejieni.

155 Lūgšim. Izmisīgi meklējiet Dieva Valstību, tā nonāks pār jums.

156 Mūsu debesu Tēvs, es lūdzu Tevi Jēzus Vārdā, esi mums žēlīgs, Kungs! Un iedarbini mūsos izmisumu. Ak, Kungs Dievs, apžēlojies par mums, es lūdzu, un ļauj cilvēkiem šovakar meklēt Tevi ar izmisuma pilnām sirdīm. Mēs zinām, ka Tu esi šeit, Kungs. Tu esi tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

157 Un tagad lai tie cilvēki, kuriem ir zīme, ka viņi ir pārgājuši no nāves dzīvībā, pārgājuši no

vecās pasaulīgās dzīves uz jaunu. Viņi ir pārgājuši. Asinis ir pielietotas; un, Dievs, dod viņiem tā apliecinājuma zīmi. Lai viņi ņem šo zīmi savās rokās, tie, kas ir slimi, lai saka: “Es esmu Dieva izpirkts produkts. Es esmu Kristū, un Viņā nav nekādas slimības. Es esmu Kristū, un Viņā nav nekāda grēka. Es esmu Kristū, un Viņā nav nekādas neticības. Es atsakos no visa, ko velns man ir teicis. Es ņemu savu zīmi, kas manu... 'Viņš tika ievainots, sists manu pārkāpumu dēļ, satriekts manu netaisnību dēļ, mans sods tika uzlikts Viņam, lai es saņemtu mieru, un ar Viņa brūcēm es tiku dziedināts'. Un tagad man pieder šī zīme, ka Dievs ir mani atzinis, šo mērķi, personu, kas ir izpirkta ar Kunga Jēzus Asinīm. Un es turu savās rokās Viņa nāves zīmi, jo Viņš ir augšāmcēlies, un es piederu Viņam, un Viņš ir mans. Es eju ar apņēmīgu ticību, ka, sākot ar šo vakaru, es ticu Dievam, un es tikšu dziedināts, kad es nonāksu tur un atbildīšu tām prasībām.”

Jo pēdējie vārdi, kas izskanēja no Viņa mutes, bija šādi: “Ja viņi uzliks rokas slimajiem, tie kļūs veseli.” Dāvā to, Kungs. Lai atnāk izmisums, jo es to lūdzu Jēzus Vārdā. Āmen.

Es varu, es gribu, es tiešām ticu;

Es varu, es gribu, es tiešām ticu;

Es varu, es gribu, es tiešām ticu,

Ka Jēzus mani dziedina.

Ak, es varu, es gribu, es tiešām ticu;

Es varu, es gribu, es tiešām ticu.

Tikai padomājiet: “Es esmu apņēmības pilns!”

Es varu, es gribu, es tiešām ticu,

Ka Jēzus mani dziedina.

158 Vai jūs tam ticat? “Es esmu apņēmības pilns! Es esmu apņēmības pilns, ka caur Dieva žēlastību es neapstāšos, kamēr kaut kas man nepieskarsies. Un es dodos tur augšā, lai uz mani tiktu uzliktas rokas.”

Lūk, Dievs nekad mūs nav pievīlis. Un es ticu, ka tas lielais Ārsts ir tuvumā. Es ticu, ka Dievs, kas uzrakstīja Vārdu, es ticu, ka Dievs, kas pienesa to upuri, es ticu, ka Dieva zīme, kas mūs šovakar attīra no grēka, tā zīme, Viņa paša dzīvība, ir šeit ar mums. “Es būšu ar jums līdz pasaules galam. Vēl nedaudz, un pasaule Mani vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet, jo Es būšu ar jums, pat jūsos, līdz pasaules galam.” Vai jūs tam ticat? Es paļaujos uz Viņu. Es ticu, ka Viņš to izdarīs. Un jūs?

159 Un tā, tiklīdz es to sāku, es redzu, ka parādās vīzijas, āmen, varenas Tā Kunga vīzijas, stāstīdamas varenas lietas. Āmen! Ja es to sākšu, mēs šeit pavadīsim visu nakti. Vai jūs tam ticēsiet? Vai jūs ticat? Āmen! Es ticu tam no visas sirds.

160 Tur sēž tā sieviete, kas atbrauca no brāļa Palmera, viņa man ir sveša. Viņa ir no Džordžijas, un viņa cieš no sieviešu slimības. Ja viņa ticēs, ka Dievs darīs viņu veselu, Viņš to izdarīs. Es nekad dzīvē neesmu redzējis to sievieti, bet tieši tas viņai kait.

161 Tā sieviete, es nezinu, vai viņa iepriekš ir dzirdējusi vēstījumu vai nē, bet, kamēr es šeit sludināju, es viņu redzēju. Vienkārši ticiet tam un paskatieties, vai tā ir taisnība. Āmen. Ja vien jūs ticēsiet! Tā tas ir.

162 Lūk, tur aizmugurē sēž sieviete ar muguras problēmu, viņa patiešām smagi cieš, viņas vārds ir Vizdomas kundze. Ja tu ticēsi no visas sirds, Jēzus Kristus darīs tevi veselu. Es nekad mūžā neesmu redzējis šo sievieti, bet viņa sēž šeit, ir ciešanās. Viņai ir dzeltena kleita. Vai pareizi? Labi. Vai mēs viens otru nepazīstam? Jā. Ļoti labi. Ej mājās, esi vesela. Jēzus Kristus dara tevi veselu. Āmen.

163 Vēl viena sieviete, kas tikko to uztvēra, muguras slimība, sēž, lūk, tur. Viņai ir muguras slimība. Viņai ir zēns, un viņam ir galvas kaite. Hm-hm. Tā tas ir. Viņas vārds ir Pārkeres kundze. Tici no visas sirds, un Jēzus Kristus dziedinās jūs abus. Āmen! Mēs viens otru nepazīstam. Pilnīgi pareizi. Āmen! Tici no visas sirds.

164 Šeit aizmugurē sēž kāds vīrietis gados no Mičiganas. Viņam ir sarežģījumi ar ausīm. Ak, viņš domā, ka tās ir balsis, garīga slimība. Vai pareizi? Tu domā, ka... Tu nezini, vai tas ir Dievs, vai kas nu vēl, kas ar tevi runā. Tu dzirdi trokšņus ausīs. Es tev esmu pilnīgi svešs. Ja tā ir taisnība, pacel savas rokas, un tieši tas ir tas, kas notiek. Tas tevi vairs neapgrūtinās, Jēzus Kristus dara tevi veselu.

Vai jūs ticat tam lielajam Ārstam?

165 Es ar tevi parunātu, bet...no Norvēģijas, un tu nesaproti, norvēģu valoda. Hm-hm. Labi, pasaki viņam, lai iet mājās ticēdams, māsa, ja tu zini, kā to pateikt. Pasaki viņam, ka viņa galvas problēma viņu atstās. Lūk, tu zini, ka es viņu nepazīstu. Viņš atbrauca šurp no Norvēģijas, lai par viņu aizlūgtu. Dodies atpakaļ kā vesels cilvēks. Āmen.

166 Ak! "Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi!" Kas tas ir? Tas ir tas uguns stabs. Tas ir Svētais Gars. Tā ir tā zīme, ka Jēzus Kristus ir dzīvs. Un, kad senos laikos cilvēki redzēja Viņu darām šīs lietas, Viņš uztvēra viņu domas, jo Viņš ir Vārds. "Un Vārds ir asāks par abpusēji griezīgu zobenu un atpazīst sirds domas un nodomus." Āmen.

167 Es redzēju, kā vizuļoja ūdens un brauca šis jaunais puisis. Viņš dzirdēja un izlasīja tur grāmatu, un uzrakstīja norvēģu valodā. Viņš saprata; kāds ar viņu runāja. Viņam ir slimība, bet, ja viņš ticēs no visas sirds, Kungs Jēzus darīs viņu veselu. Viņš ir atbraucis no tālienes, nabaga zēns, tādā stāvoklī, mēģina izlauzties. Un mēs uzliksim viņam rokas, pēc brītiņa.

168 Vai jūs ticat? Āmen! Cik brīnišķīgi! Ak vai! "Tas lielais Ārsts ir tuvumā!" Māsa, kur ir tā māsa Angrena un tā otra māsa pie klavierēm? Es gribu, lai jūs ātri atnākat, lūdzu, un nospēlējat mums dziesmu: "Tas lielais Ārsts ir tuvumā, tas līdzjūtīgais Jēzus."

169 Es gribu, lai cilvēki, kas ir, lūk, *šajā* ejā, kas vēlas, lai par viņiem aizlūdz, lūdzu, nāciet šurp, uz šo pusi, tikai pa vienai ejai reizē. Brāli Nevil, izdari to, lūdzu. Kur ir brālis Keps vai kāds no tiem dziedāšanas vadītājiem? Varbūt brālis Angrens vai brālis Keps, vai kāds cits, varētu atnākt šurp, nodziedāt, novadīt mums šo dziesmu, lūdzu. Vai brālis... Kur ir kāds no šiem brāļiem? Labi. Ļoti labi, ser, tas ir labi. Labi. Visi ir lūgšanā!

170 Atcerieties, izmisums! Vai redzat, ko izdarīs izmisums? Izmisums atvedīs tevi pāri jūrai. Izmisums atvedīs tevi no cita štata. Izmisums aizvedīs tevi jebkur. Kāds dārgs, vecs tēvs un viņa meita izmisumā mēģināja tikt iekšā, un iekļuva un apsēdās kaut kādā veidā; pirms brītiņa Svētais Gars iedeva to šeit, sanāksmē, tieši pirms es šeit nonācu. Ak!

Sirds, tu arī dziedī līdz,

Jēzus, Jēzus, Jēzus.

Tas lielais Ārsts ir tuvumā,

Tas līdzjūtīgais...

Kungs Jēzu, dāvā, uzklausi Tava kalpa lūgšanu, Kungs. Es lūdzu, lai Tu satiec ikvienu no viņiem un dari viņus veselus, Tavai slava, Jēzus Vārdā.

...Jēzus balsi.

Klausies, kā slavē serafi,

Cik tas atskan brīnišķi.

Sirds, tu arī dziedī līdz...

Lai tagad tie, kas ir izmisuši, kas patiešām zina, ka viņi tiks dziedināti... Tikai padomājiet,

cik nu man zināms, kopš pagājušās svētdienas vakara šonedēļ izveseļojās visi simts procenti.

Tas līdzjūtīgais...

171 Esiet nomodā, Viņš nāk. Saprotiet, Viņš jūs jau ir dziedinājis. Viņš atnes Savu Vārdu, Viņš apstiprina to, Viņš parāda Savu klātbūtni. Neviens nevar to izdarīt, tikai Dievs. Jūs to zināt. Tā ir Mesijas zīme. Un jūs zināt, ka es neesmu Mesija, tāpat tas ir Viņš. Lūk, Viņš šeit jums ir visu pierādījis.

Nu, tam būtu jāieved jūs izmisumā. Tam būtu jāelektrizē šī vieta un jāpieskaras... Nē, tam vajadzētu būt gluži kā sērkokciņam šaujampulvera mucai. Protams! Un no tā vajadzētu uzliesmot ticībai, un...un mīlestībai, un izmisumam jāieved tos cilvēkus pa tiešo Dieva Valstībā, lai viņi ticētu no visas sirds. Vai tagad jūs ticat, ikviens no jums? Labi. Un tā, Billij, dabūs tos...

172 Tonij, paskaties brītiņu šurp uz mani. Es jau sen tevi neesmu redzējis, bet tu esi slims. Tu ciet no kaut kā līdzīga dizentērijai. Tā tas ir. Tas beigsies. Tas tevi pametīs. Es ieraudzīju, kā tas viņam sekoja, kad viņš gāja tur cauri. Šobrīd no Dieva nevar palikt apslēpts pilnīgi nekas. Es nekad neesmu redzējis... Es neesmu redzējis Toniju jau mēnešiem ilgi, man šķiet, bet es redzu, ka viņam tas ir. Viņam tas bija, bet tagad viņam vairs nav.

173 Nolieksim mūsu galvas. Lai visas acis ir aizvērtas. Lai neviena acs neskatās. Visi būsīm lūgšanā. Un Billijs Pols vai brālis Nevils, viens no viņiem, pasauks nākamo eju, kad pienāks laiks. Tagad visi lai ir lūgšanā. Tagad mēs pamēģināsim; vidējā eja atnāks kreisajā pusē, kad jūs tiksiet pasaukti, un tāpat arī kreisā rinda, lūk, *šeit*, nāciet kreisajā pusē, kad jūs pasauks. Brālis Nevils jūs pasauks.

Un tā, interesanti, vai šeit ir kādi brāļi, kas gribētu nostāties šeit līdz ar mani, lai uzliktu rokas šiem cilvēkiem, kad viņi ies garām? Jebkurš no jums, brāļi kalpotāji, jūs pavisam noteikti esat aicināti atnākt un nostāties kopā ar mani, ja jūs vēlaties to darīt. Tas nav kaut kas izolēts. Jums ir tādas pašas tiesības lūgties par slimajiem kā man.

Es zinu, ka Svētais Gars ir šeit. Ja kāds tam netic, tad ar viņu kaut kas nav kārtībā.

174 Labi, tagad ticēsim no visas sirds, ka Dievs dāvās tās lietas, ko mēs prasām. Tagad ticiet. Nešaubieties.

Un visi lūdzieties viens par otru. Ko saka Bībele? “Atzīstiet savu vainu cits citam, lūdzieties viens par...”

175 Un jūs, ļautiņi, kas nākat rindā, tiklīdz šīs rokas jums pieskarsies, ejiet ārā no šejienes vienkārši laimīgi un slavējot Dievu, ka esat dziedināti.

Labi, tagad visi esiet lūgšanā, kamēr brālis Keps vadīs dziesmas.

Kungs Jēzu, palīdzi mums tagad. Es lūdzu caur Jēzus Kristus Vārdu, lai Svētais Gars pieskaras katram cilvēkam un lai viņi tiek dziedināti, kad mēs sekojam Taviem baušļiem par roku uzlikšanu slimajiem. Tu teici: “Viņi kļūs veseli.” Mēs tam ticam, Tēvs, Jēzus Vārdā. Āmen.

Labi, tagad visi esiet lūgšanā, jo mēs sākam lūgties. Pirmais ir slims zēns ratiņkrēslā.

Uzliekam rokas šim bērniņam Jēzus Kristus Vārdā, lai viņš kļūtu vesels.

Tieši tā.

Jēzus Kristus Vārdā... [Lūgšanu rinda turpinās astoņpadsmit minūtes, brāļa Branhama vārdi nav saprotami—Tulk.]

Sirds, tu arī dziedī līdz,

Jēzus, Jēzus, Jēzus.

176 Cik daudzi no jums tic, ka Dievs jau ir, jūs esat pārliecināti savā sirdī, ar drošu pārliecību, ka Dievs ir atbildējis uz jūsu lūgumu, jo jūs esat bijuši paklausīgi Viņa Vārdam? Tas ir izdarīts. Tas ir

pabeigts. Tas ir izdarīts. Ticiet Viņam no visas sirds, ka tas ir pabeigts darbs.

177 Tagad pavērojiet šo nedēļu, un, kad jūs atkal atgriezīsieties, pavērojiet, kas ir noticis.

178 Es pieņemu, ka līdz nākamajai reizei, kad es atgriezīšos, ja tāda būs Tā Kunga griba, man būs lūgšanu rinda caur vienu no šīm telpām, tajā istabiņā, kur es viņus ievēdīšu, saprotiet. Es ticu, ka tagad tas atveras, saprotiet, tā stunda.

179 Es gribu nonākt līdz tam, lai es varētu paņemt cilvēkus pa vienam, darboties ar viņiem individuāli, līdz esmu izpētījis un noskaidrojis, un tad šādi turpināt, kamēr es esmu ar viņiem tajā laikā.

180 Lai Dievs jūs visus svētī. Mēs esam tik laimīgi, ka jūs bijāt šeit. Vai jūs esat dabūjuši... Vai tagad jūs esat neatlaidīgi? Vai jūs... Vai jūs esat izmisumā, izmisumā, kas jums bija par jūsu dziedināšanu? Vai tagad tas viss ir beidzies mīlestībā un ticībā, un pārliecībā, ka Dievs izdarīs to, ko Viņš apsolija izdarīt? Dievs to izdarīs.

No tiem mazajiem bērniņiem tur šovakar ir divi vai trīs ratiņkrēslos, ko es... Mēs ticēsim par viņiem, viņi ir bērni, ka arī viņi tiks dziedināti. Viņi būs veseli. Vai tad jūs tam neticat? Āmen! “Viņi izveseļosies.” Viņiem tas ir jāizdara. Tā pateica Dievs. Un mēs esam izmisumā, un tagad mēs tam ticēsim, ka tas tiks izdarīts.

181 Un tā, mūsu dievkalpojums notiek viena lieta pēc otras. Tagad mēs atlaidīsim sanākušos, tos, kuriem ir jādodas prom. Un, cik nu es redzu, ir apmēram bez astoņām minūtēm desmit. Un, ja jums ir jādodas prom, mēs...mēs priecājamies, ka jūs bijāt šeit, un mēs vēlamies, lai jūs atgrieztos un būtu kopā ar mums. Pārējie no jums pēc tam, kad mēs piecelsimies, atkal apsēdieties, un tie, kas dodas prom, vienkārši ejiet prom tik mierīgi, cik vien varat. Un tūlīt pēc tam mums būs vakarēdiena kalpošana. Jūs esat ielūgti palikt, ja vien varat. Ja jūs nevarat, lai Dievs jūs svētī. Lūdzieties par mani. Es lūgšos par jums. Un atcerieties, turiet to zīmi pieliktu un esiet izmisīgi lauzties uz Dieva Valstību. Āmen!

Tagad mēs dziedāsim mūsu nobeiguma dziesmu, ja spēsim, un “*Paņem līdzī Jēzus Vārdu*”, kamēr mēs stāvam kājās.

*Jēzus dārgo Vārdu tagad
Paņem cieši, sāpju bērns.
Ņem to līdzī zemē plašā... (Jūs varat atvest viņus tagad.)
Viņš dos prieku dvēselei.*

*Dārgais Vārds (dārgais Vārds) salds ir man! (Salds ir man!)
Prieks līdzī debesīm lai skan.
Dārgais Vārds salds ir man! (Salds ir man!)
Prieks līdzī debesīm lai skan.*

Paspiediet viens otram roku, sakiet: “Lai Tas Kungs tevi svētī, mans brāli, māsa piligrimi!” Dziļi, sirsnīgi, godbijīgi, kristīgie draugi draudzības saitēs, paspiediet viens otram rokas, brāli un māsas. Lai Dievs jūs visus svētī, visus. Brīnišķīgi!

*Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,
Jo Viņš pirmais mani mīlēja;
Un glābšanu man Golgātā
Viņš nopirka.*

*Līdzī mēs tiksimies, līdzī mēs tiksimies,
Pie Jēzus kājām tiksimies. (Līdzī mēs tiksimies!)*

Līdz mēs tiksimies, līdz mēs tiksimies!

Dievs lai ir ar tevi, līdz mēs tiksimies.

182 Šīs lielās Dieva zīmes, Svētā Gara saldums un sadraudzība; lai Viņš bagātīgi mājō ar jums visiem, līdz mēs atkal tiksimies. Lai Dieva žēlastība iet ar jums, sadragā nāves ceļus jūsu priekšā, attīrot jūsu taku, lai jūs vienmēr redzētu Jēzu sava vaiga priekšā, un jūs stingri stāvēsiet.

183 Debesu Tēvs, mēs uzticam šo kalpošanu un šorīt notikušo kalpošanu, šīs kalpošanas un to, kas tika paveikts, un visu slavu Tev, pateikdamies un slavējot Tevi par cilvēku glābšanu un par cilvēku dziedināšanu, un par to, ka Tu iedevi mums Tavu lielo žēlastību, uz kuru mēs visi raugāties. Glāb mūs. Cik ļoti mēs pateicamies Tev par to. Esi tagad kopā ar mums, līdz mēs atkal tiksimies. Satiecies ar mums vakarēdienā. Turi stūri tiem, kuri brauc, Kungs, uz savām mājām. Vadi viņus cauri šiem pārgalvīgajiem svētkiem, lai viņiem nenotiktu nekas ļauns vai bīstams. Mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Labi, vēlreiz "*Paņem līdz Jēzus Vārdu*".

Paņem Jēzus Vārdu...

Tagad jūs varat doties prom, vārdā...

Lai Tas tevi sargātu;

Dzirdot ienaidnieka draudus... (Ko tad jūs darīsiet?)

Lūdzot atkārtō šo Vārdu tu.

Dārgais Vārds! (Dārgais Vārds!) Salds ir man! (Salds ir man!)

Prieks līdz debesīm lai skan;

Dārgais Vārds! (Dārgais Vārds!) Salds ir man! (Salds ir man!)

Prieks līdz debesīm lai skan.

Jēzus Vārda priekšā galvas lieksim,

Un pie Viņa kājām kritīsim,

Un par ķēniņu Ķēniņu Debesīs to kronēsīm,

Kad mūsu ceļu noslēgsīm.

Dārgais Vārds salds ir man!

Prieks līdz debesīm lai skan;

Dārgais Vārds salds ir man! (Cik salds!)

Prieks līdz debesīm lai skan.

184 Tagad, pirms jūs apsēzaties, kamēr ļaudis nomierinās vakarēdiena kalpošanai.

Ja es nemaldos, vai tas nav brālis Blērs, kalpotājs, kuru es nesen satiku tur Arkanzasā? Es domāju, ka tas bija tur. Es nebiju pārliecināts. Šorīt tu biji atvedis veltīšanai bērniņu, maziņo. Es domāju... Vai es nesen nesatiku tevi šeit, Hotspringsā, Arkanzasā? Ar tevi kopā bija... Kaut kam bija jānotiek, un Svētais Gars to nosauca. Vai pareizi? Labi. Es vienkārši... Es tad kaut kā padomāju, es nodomāju: "Tas ir tas brālis." Es ļoti priecājos, ka tu esi šeit, brāli Blēr.

185 Tagad es paprasīšu brālim Blēram, lai viņš palūdz, lai Dievs dara mūs šķīstus vakarēdienam, kas tūlīt notiks. Vai tu palūgsi, brāli Blēr? [Brālis Ričards Blērs lūdzas–Tulk.] Jā. Jā, Kungs. Dāvā to, Kungs. Jā, Kungs. Jā, Kungs. Jā, Kungs. Jā. Jā. Āmen.

Tagad visi varat apsēsties.

186 Un tagad, māsa pie ērgelēm, lūdzu, nospēlē "*Ir kāds avots Asins pilns*". Un jūs varat sākt savu...ņemiet tur visu, kas ir nepieciešams. Labi, tagad lasījums, ja vien mēs būsim...uz brītiņu nomierināsimies.

Labi, māsa? [Māsa saka: "Vai paņemt mutautiņu?"–Tulk.] Labi, māsa, vienkārši pameklē šeit, kamēr to atradīsi, tad viss būs kārtībā, lai kas tur nebūtu. Tas ir tas? Labi, māsa.

187 Labi, tagad brālis Nevils izlasīs vakarēdiena kārtību.

Un pēc tam vietu ierādītāji, ja šeit ir svešinieki, pieies pie katras sēdvietas un ievēdīs eju pēc ejas, kad mēs nāksim, un rindu pēc rindas uz vakarēdienu.

188 Un tā, tagad pārdomājiet to. Atcerieties, Israēls ēda to izmisumā, un tā ceļojuma laikā pēc četrdesmit gadiem viņu vidū nebija neviena savārguša. Tā arī ir Dievišķā dziedināšana.

Lai Dievs tevi svētī, brāli Nevil. [Brālis Nevils lasa 1. Korintiešiem 11:23-32 -Tulk.]

Jo no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju: ka Tas Kungs tanī naktī, kad tas tapa nodots, ņēma maizi, pateicās, pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet Mani pieminēdami.

Tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, cīkķārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami.

Cīkķārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.

Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm.

Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera.

Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu.

Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu un diezgan daudz ir aizmigušu.

Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti.

Bet sodīdams Tas Kungs grib mūs pārmācīt, lai ar pasauli netopam pazudināti.

[Lai tas Kungs svētī Vārda lasījumu.]

189 Es turu rokās košera maizi, grumbuļainu un salauztu, kas simbolizē Jēzus Kristus ķermeni; caur šo pārplēsto priekškaru mums ir piekļuve vissvētākajai vietai.

190 Mūsu Debesu Tēvs, šī maize ir sagatavota, lai simbolizētu to salauzto un nomocīto ķermeni. Lai katrs no mums, kad mēs to saņemsim, lai tas būtu tā, it kā mēs burtiski būtu to izdarījuši. Un lai mums ir mūsu grēku piedošana un piekļuve vissvētākajai vietai, lai dzīvotu Tavā klātbūtnē mūsu turpmākajā dzīvē un visas dienas, ko mēs dzīvosim šeit uz zemes, un vienmēr būtu kopā ar Tevi mūžībā. Dāvā to, Tēvs. Svētī šo maizi tās paredzētajam mērķim. Jēzus Vārdā. Āmen.

191 Bībele saka: “Kad Viņš bija paņēmis un lauza maizi, Viņš tāpat paņēma biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: ‘Šis biķeris ir Jaunā Derība Manās Asinīs, kas par jums tiek izlietas.’” Lai Tas Kungs dāvā tam Savas svētības, kad mēs lūgsimies.

192 Kungs Jēzu, es turu šeit vīnogu asinis, sulu no vīnogām. Un, Tēvs, tas simbolizē tās dārgās Asinis, kas šķīsta mūs, tās, no kurām nāca tā zīme. Es pateicos Tev par to, Tēvs, un par šo simbolu. Tu teici: “Kas to ēd un dzer, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es augšāmcelšu viņu beigu laikā.” Mēs pateicamies Tev par šo apsolījumu. Un Tēvs, mēs lūdzam, lai Tu šķīsti mūsu visu sirdis, lai mēs būtu cienīgi caur savu ticību; apzinoties, ka paši sevī mēs neesam cienīgi, bet mūsu ticība necietīs neveiksmi, ka mēs patiešām pieņemam Jēzus Kristus Asinis. Dāvā to, Tēvs.

193 Un svētī šo vīnu tā paredzētajam mērķim. Lai ikvienam, kas šovakar dzer šo vīnu un ēd šo maizi, ir spēks ceļojumam, kas ir priekšā. Dāvā to, Kungs. Lai viņi ir veselīgi un stipri, un piepildīti ar Tavu Garu, līdz atnāks Jēzus. Āmen.

194 [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.] Es ticu, ka vakarēdiens ir viena no nopietnākajām, svētākajām un patīkamākajām pielūgsmēm, kādas ir draudzes kalpošanā. Mums tika atstātas divas lietas, trīs lietas, kas ir jāpilda, tas ir, pavēles un rīkojumi. Ļoti daudzi cilvēki mēģina apgalvot: “Mums ir tā oriģinālā nagla.” “Mums ir gabaliņš no tā krusta.” Bet tika atstātas trīs lietas: Kunga vakarēdiens, kristība, kāju mazgāšana, tie bija trīs rīkojumi, kas tika atstāti draudzei.

195 Un man, šis laiks šovakar man šķita ļoti īpašs. Kad es stāvēju šeit un vienkārši vēroju... Parasti es visu laiku esmu lūgšanā. Bet šovakar es vēroju dažādas ģimenes, redzēju dažas ģimenes, kas nāk uz šejieni jau kopš es biju vēl ļoti jauns sludinātājs, stāvēju šeit uz grīdas no zāģu skaidām, un es...dažas no tām ir jaunas. Un vēroju, kā vīri nāk ar savām sievām un ģimenēm, un pamanīju, kā viņi viens otru ciena un tā visa svētumu; kā viņi pieskata savus bērnus; redzēju to kundzi, un viņa izstiepa savas rokas, un es nodomāju: "Tās rokas ir mazgājušas un slaucījušas asaras no tā mazuļa acīm."

196 Vēl es redzēju atnākam arī tās ģimenes, pie kuriem es esmu bijis mājās, kad viņi bija slimi, bērniem drudzis; Kungs Jēzus darīja viņu bērnus veselus. Es redzēju viņus, kad viņiem bija ģimenes problēmas, Tas Kungs palīdzēja man to visu atrisināt; es redzu, ka viņi atkal ir laimīgi. Un es vienkārši aizdomājos, kā tas būs, kad mēs dosimies uz to vareno Kāzu mielastu! Es esmu tik pateicīgs, ka Tas Kungs man ir ļāvis būt jūsu draugam un palīdzēt jums. Es...tieši tāpēc es esmu šeit.

197 Un es...padomā tik, cik sen, cik daudzus gadus...tas bija apmēram... Es sāku sludināt ap 1930. gadu, un tā tad es esmu sludinājis apmēram trīsdesmit divus gadus...trīsdesmit trīs gadus. Turklāt, visas tās grūtības un pārbaudījumi, un tomēr šķiet, ka tad, kad...kad mēs atnākam šurp, tas viss ir aizmirsis. Tu...tu...vienkārši šķiet, ka vakarēdienā ir kaut kas tāds, kas vienkārši aizvāc prom visus...visus sarežģījumus, kad tu ēd vakarēdienu. Lai Dievs jūs svētī.

198 Tagad vecajs izlasīs Rakstus priekš kāju mazgāšanas kalpošanas.

IZMISUMS

(Desperations)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 1. septembra vakarā Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 63-0901e ilgst 2 stundas un 23 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2024. gadā.